Хто правду чинить - іде до світла
Іван 3, 21

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЛЮТИЙ • 2012 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 2/81 •

120 **років від дня народження патріярха Йосифа Сліпого**

«... наш Патріярхат ми вже маємо!»

Фрагмент «Заповіту» Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого

І вас, мої Возлюблені діти, благаю: Ніколи не відкажіться від Патріярхату своєї Страдної Церкви, ви ж живі, існуючі її діти! Своє благання до вас скріплюю на оцьому місці власною рукою в 1975 р. написаною «Торжественною Заявою», яку ще раз повторяю:

«Бог створив людину і родину, Він є Творець також роду, племени і нації. Любов і прив'язання, якими зв'язана кожна чесна людська істота зі своєю родиною, належиться також її народові і нації. Патріотизм і дбання про добро своєї нації вважались все за Богом дані обов'язки. Добро нації треба деколи боронити перед ворогами, чи внутрішніми чинниками, які в противному разі довели б до занедбання основних потреб народу. Та сама засада відноситься і до Церкви, а саме, що існує Богом даний обов'язок позитивно дбати про її добро, обов'язок і право боронити її проти будь-кого, що спричинив би їй шкоду. Наші предки старалися впродовж тисяча років держати зв'язок з Апостольським Римським Престолом, а в тисячу п'ятсот дев'ятдесят п'ятому і шостому році закріпили єдність із Католицькою Римською Церквою, під деякими умовами, що їх дотримання пообіцяли римські папи. Впродовж чотирьох століть ця єдність була посвідчена великим числом мучеників між українцями, і наші дні записані теж славно в анналах Церкви про цю оборону Святої Єдности нашими братами.

Апостольський Римський Престіл під впливом і властю урядовців Римської Курії, може, і в доброму намірі, взяв у 1970-х роках політичний курс, який спричинив болючий удар для нашої Церкви в Украї¬ні, а ще більше – для тієї частини нашої Церкви і Народу, що найшлись у вільному світі. Увесь християнський світ є свідком, що наші постійні перестороги і покірні арґументи, які ми предкладали Папі Павлові VI, не брано до уваги».

Тому й сьогодні, коли стали відомими таємні документи про контакти між Апостоль¬ською Римською Столицею і Московською Патріярхією, документи, що мають характер присуду смерти для Української Церкви, а разом з тим упокорююче вдаряють в саму Вселенську Христову Церкву, оглавлену Наступником Св. Апостола Петра, ще раз благаю, наказую і заповітую тобі, моє Духовне стадо:

«Браття, як діти світла ходіть... І не беріть участи в безплідних ділах тьми, але радше осуджуйте їх, бо що вони творять, соромно є й говорити...» (Еф. 5, 8-11). До байдужих і незрячих кличу: «Встань, ти, що спиш, і воскресни з мертвих, і освітить тебе Христос...» (Еф. 5, 14). Ще і ще благаю вас усіх: «Будьте печаттю мого апостольства» (І Кор. 9, 2), «...бодріться, стійте в вірі, будьте мужні...» (І Кор. 16, 13), бо хоч ми «у всьому скорбні, та не здавлені, безнадійні, та не розпачливі, гонені, та не покинуті, повалені, та не загиблі» (ІІ Кор. 4, 8-9).

«Ми стоїмо безповоротно на патріярхальному устрою нашої Церкви», – сказав я у своєму Слові на закінчення нашого Синоду в 1969 р. (гл. Благовісник, Кн. 1-4, р. 1969, ст. 120). Ви, Дорогі мої Брати і Сестри, зрозуміли мої слова і, як добрі діти своєї Церкви, почали молитися за свого Патріярха, наєдині і спільно на Святій Літурґії. Молитвою виявили ви свою зрілу християнську свідомість, бо молитва – це насамперед вислів повного довір'я до Божої помочі і непохитної віри в те, що Могутній Господь здійснить те, про що Його неустанно просимо. Чи не наказав нам Христос просити і молитися? Він же сказав:

«Просіть, і дасться вам, шукайте, і знайдете, стукайте, і відчиниться вам...» (Мт. 7, 8).

Та важливість молитви, зокрема літурґічної, є ще й у тому, що в ній віруюча людина висловлює свою віру в об'явлені таїнства віри і своє глибоке розуміння самої істоти цілої Христової Церкви, а в ній – і своєї рідної Церкви, як невід'ємної, повноцінної і в обряді, Літурґії, церковному управлінні, традицією освяченій духовній спадщині самобутньої її частини. Літурґічна молитва стає передвісником формулювань основних правд віри в «Символах-ісповідях віри» в минулих століттях. Літурґічна молитва творить основу для таких же правно-канонічних формулювань, що стосуються самої Церкви. Тому я вдячний вам, що ви виявили свою зрілу християнську віру, коли молилися і молитеся «за Блаженнішого Патріярха Києво-Галицького і всієї Руси» у своїх Божих храмах, коли молилися так за нього на гробі Св. Апостола Петра в 1975 р. в часі Святого Року. Свою молитовну віру в завершення Повноти своєї Церкви маніфестували ви також співом, молитвою за Патріярха так само, як наш нарід молиться співом-молитвою і маніфестує свою вірність в єдність – «Боже, нам єдність подай», чи віру в завершення своїх змагань за Повноту волі, коли благає – «люд у кайданах, край у неволі, навіть молитись ворог не дасть... Боже, Великий, дай йому волю, дай йому долю, дай йому щастя, силу і власть...».

Патріярхат, видіння вашої віруючої душі, стався для вас живою дійсністю! Таким він для вас залишиться в майбутньому! Бо ще трохи, і Патріярх, за якого молитеся, переступить поріг туземного життя, і не стане видимого символу й уосіблення Патріярхату в його особі. Та в вашій свідомості і вашому видінні остається жива і дійсна Українська Церква, увінчана патріяршим вінцем!

Тому заповітую вам: Моліться, як дотепер, за Патріярха Києво-Галицького і всієї Руси, безіменного і ще невідомого! Прийде час, коли Всемогучий Господь пошле його нашій Церкві й об'явить його ім'я! Але наш патріярхат ми вже маємо!

Сьогодні у часописі «Мета»:

2 – 3 стор.
Новий рік розпочато започаткуванням «Золотої книги тверезості»
У гарнізонному храмі Львова Літурґія служитиметься англійською мовою

4 – 6 стор.
Сучасне ідолопоклонство: у Росії створюють секту Путіна
Один із найсильніших боксерів світу повернувся до Бога
Президенти США і їхня релігія,

7 - 8 стор.
«Вигнання Христа»: куди веде світ «єврократія»
о. Богдан Білинський: Пам'яті священика і вчителя

9 - 10 стор.
Чому не відбулося об'єднання Київського Патріархату та УАПЦ?
Чи знає диявол наші думки?
Бог існує! Доведено наукою

11 - 12 стор.
Заробітчанська хвиля
Ще два чудесні зцілення в Люрді
Польська співачка заплатить штраф за образу почувань віруючих

НАБРАЛИ ЧИННОСТІ ПОСТАНОВИ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УГКЦ

На 55-й сесії Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ, яка відбулася 26-27 грудня 2011 року в Брюховичах, були прийняті Постанови, котрі набрали чинності 16 січня 2012 року. Вони стосуються концепції проведення Року мирянина в УГКЦ, опрацювання плану заходів такого відзначення Комісією у справах мирян УГКЦ, а також затвердженого плану проведення Євхаристійного тижня з нагоди Року Святих Таїнств у контексті підготовки до святкування 1025-річчя Хрищення Русі-України.

РОЗПОЧАВ РОБОТУ САЙТ ПАТРІАРШОГО ПАЛОМНИЦЬКОГО ЦЕНТРУ

– Новостворений сайт Патріаршого паломницького центру (ППЦ) містить результати дворічної роботи Центру, головне завдання якого полягає в тому, щоб розповісти всім християнам про УГКЦ та показати її присутність на території України, – розповів керівник ППЦ Дмитро Мироненко.

ОСВЯЧЕННЯ ШКІЛЬНОЇ КАПЛИЦІ

17 січня у школі с. Озерна, що на Тернопільщині, освячено каплицю та підписано договір про співпрацю Церкви і місцевої влади. Чин освячення каплиці Пресвятої Родини здійснив архиєпископ і митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій Семенюк за участю отця-митрата Івана Колодія, декана Зборівського, ректора Тернопільської семінарії о. Івана Римара, духівника школи о. Михайла Пінягу, відповідального за шкільництво на теренах Тернопільсько-Зборівської архиєпархії о. Володимира Демчука. Святиню споруджено за кошти жертводавця Богдана Калушки.

ФЕСТИВАЛЬ «РІЗДВО У СЕРЦІ» У ТЕРНОПОЛІ

На фестивалі «Різдво у серці», що відбувся 22 січня у Тернопільському палаці культури «Березіль» імені Леся Курбаса, були представлені кращі різдвяні виступи із деканатів Тернопільсько-Зборівської архиєпархії УГКЦ. Діти та молодь з'їхалися з різних куточків Тернопільщини, аби передати радість Христового Різдва у своїх концертних програмах. Проведення мистецького заходу благословив Високопреосвященніший архиєпископ і митрополит Василій Семенюк, а організатором виступила комісія у справах молоді та молодіжні організації Тернополя.

АРХИЄРЕЙСЬКІ ВІДВІДИНИ СКОЛІВЩИНИ

20 січня владика Ярослав (Приріз), відвідав з пастирським візитом парафію Собору св. Івана Христителя у смт. Верхнє Синьовидне на Сколівщині. Владику привітали вірні парафії. Відтак архиєрей відслужив Божественну Літургію у співслужінні прот. Івана Дашинича (декана Сколівського й адміністратора парафії) та отців Сколівського деканату.

МОЛИТВА ПЕРЕД САМБІРСЬКОЮ ЧУДОТВОРНОЮ ІКОНОЮ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

8 січня владика Ярослав (Приріз), єпископ Самбірсько-Дрогобицький, відвідав з пастирським візитом храм Різдва Пресвятої Богородиці м. Самбора. Згідно з багаторічною традицією, правлячий архиєрей Самбірсько-Дрогобицької єпархії щороку в день празника Собору Пресвятої Богородиці молиться з вірними у храмі, в якому перебуває Самбірська чудотворна ікона Пресвятої Богородиці.

Після завершення богослужіння молодь парафії привітала усіх присутніх з різдвяними святами та показала вертепне дійство.

ЙОРДАНСЬКЕ КУПАННЯ НА ПАРАФІЇ С. КАВСЬКО

Вже стало місцевою традицією у с. Кавсько після організовувати Божественної Літургії на Богоявлення Господнє йорданське купання. Цього року близько сімдесяти парафіян та гостей храму Преподобної Параскевії з'їхалися до річки Конопниця, що біля с. Кавська, аби здійснити віднову хресних обітів та скупатися у йорданських водах.

У СТРИЮ РОЗПОЧАЛА ДІЯЛЬНІСТЬ НОВА КАТЕХИТИЧНА ШКОЛА

14 січня, у перший день нового року за Юліанським календарем, відбулася перша зустріч дітей Катехитичної школи, що розпочала цього дня свою діяльність при парафії святих верховних апостолів Петра і Павла, що у м. Стрий. Зустріч відбулася з благословення пароха о. Романа Яціва у храмовому приміщенні. У ній взяли участь 27 дітей віком від 8 до 14 років.

Пастирський візит Митрополита Ігоря до храму св. Йосифа

8 лютого Високопреосвященний Архиєпископ Ігор, Митрополит Львівський, відвідав з пастирським візитом храм св. Йосифа (вул. Залізняка, 11), парафіяльна спільнота якого святкує 20-літній ювілей – саме двадцять років тому, після довгих років безбожного режиму, двері храму відчинились для молільників.

В день храмового празника св. Обручника Йосифа, пам'ять якого святкуємо у першу неділю по Різдві, Високопреосвященний Архиєпископ Ігор – вперше як Митрополит – відвідав чернече Згромадження сестер милосердя св. Вінкентія, які опікуються цим храмом. Під час проповіді Високопреосвященний Архиєпископ привітав парафіян і прихожан храму з празником, бажаючи «гідно переживати кожне свято, яке пропонує наша Церква… щасливі такі вірні, коли вони спішать до святої тайни Сповіді… Бо Христос прийшов кликати не праведних, а грішників», – наголосив Митрополит.

Після Архиєрейської Божественної Літургії настоятель храму о. Петро Баран, ЧНІ подякував Митрополиту за постійну пастирську опіку. Відтак відбулось водосвяття та благословення всіх присутніх та сакральних речей, принесених парафіянами, свяченою водою. Завершилося святкування концертом, який підготували сестри Милосердя та діти катехитичної школи, що діє при храмі св. Йосифа.

Віра ЦЕНГЛЕВИЧ

Митрополит Львівський відвідав парафії УГКЦ у Білій Церкві та Броварах

22 січня, у неділю по Богоявленні, владика Ігор (Возьняк), Архиєпископ і Митрополит Львівський, прибув із пастирським візитом до парафії Різдва Христового УГКЦ, що у м. Біла Церква на Київщині.

Під час проповіді на Архиєрейській св. Літургії Митрополит подякував членам парафіяльної спільноти за те, що хоча храму у місті ще немає, але парафіяни чисельно моляться у скромній каплиці, що знаходиться у приміщенні місцевого Будинку побуту. Відтак владика закликав усіх присутніх засвідчувати свою любов до Бога через любов до ближніх. «Очевидно Бог поблагословить вас, і ви з часом матимете церковцю. Я вас закликаю, щоби ви дбали про свої душі, а решту Господь вам додасть», – сказав, зокрема, Митрополит.

По завершенні Божественної Літургії архиєрей відвідав також парафіяльну спільноту св. Архистратига Михаїла, що знаходиться поблизу Білої Церкви у відділку «Селекційна станція» с. Мала Вільшанка.

Крім того, цього ж дня владика Ігор відслужив Вечірню у м. Бровари на Київщині. По завершенні Богослужіння архиєрей розповів про часи переслідування Української Греко-Католицької Церкви та про голодування вірних у Москві, учасником якого був і він.

Департамент інформації УГКЦ

Спільна молитва духовенства УГКЦ та РКЦ у день пам'яті Пратулинських мучеників

Цьогоріч минає 16 років відтоді, як 6 жовтня 1996 року у базиліці св. Петра в Римі блаженний Папа Іван Павло II урочисто проголосив блаженними 13 українських мучеників, званих «Пратулинськими». День їхньої літургійної пам'яті – 23 січня – щороку вшановують як в УГКЦ, так і в Сідлецькій дієцезії Латинської Церкви в Польщі. За період, що минув від часу проголошення, не лише українці, а й, зокрема, поляки, змогли краще пізнати життя та геройські чесноти цих мучеників. Традиційно цього дня служать молебень до Пратулинських мучеників, текст якого затверджений ієрархією УГКЦ.

У цьогорічний день пам'яті Пратулинських мучеників – 23 січня 2012 року – у колишньому катедральному храмі Холмської єпархії УГКЦ, а тепер базиліці Римо-Католицької Церкви Люблінської архидієцезії Різдва Пресвятої Богородиці, що в Польщі, була відслужена урочиста Божественна Літургія за участю духовенства Української Греко-Католицької та Римо-Католицької Церков. Очолив її митр. прот. Стефан Батрух, парох парафії св. Миколая в Холмі (Польща). Прикрасив святкову відправу співом хор української Семінарії св. Йосафата разом зі студентами КУЛу.

«Українці Холмщини та Підляшшя з кожним роком міцніють у переконанні, що стежки до святих місць та історичних пам'яток нашого народу не

заростатимуть травою, а ставатимуть кращими дороговказами для кожного українця, хоч де би він проживав», – резюмував докторант Католицького університету в Любліні (КУЛ) о. Сергій Стесенко.

Департамент інформації УГКЦ

Вийшов у світ «Екологічний християнський календар»

Бюро УГКЦ з питань екології видало «Екологічний християнський календар» на 2012 рік. Це – настінний і перекидний календар форматом А4, 14-сторінковий, повноколірний. Кожна сторінка календаря містить у верхній частині фото природи, повчання церковної ієрархії на тему християнської відповідальності за природу, а також основні екологічні свята. Нижня частина кожної сторінки подає традиційний християнський календар на відповідний місяць.

На останній сторінці календаря подано основні аспекти екологічного вчення Церкви. Зокрема, висвітлюються питання екологічного покликання християн, факту екологічного гріха, вимоги екологічного навернення, а також значення екологічних чеснот для збереження Божого створіння – природи.

На благодійні пожертвування за календар планується посадка саду та проведення озеленення парафій.

Календарі можна замовити через форму зворотнього зв'язку на сайті. У повідомленні обов'язково вкажіть ПІБ, поштову адресу з індексом, телефон та кількість календарів. З питань замовлення можна також звертатися за телефоном +034-274-14-50. Будемо дуже вдячні за поширення інформації про наш календар!

Інформаційна служба
Бюро УГКЦ
з питань екології

Архиєрейська молитва у храмі св. Архистратига Михаїла

19 січня владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської Архиєпархії УГКЦ, відслужив святкову Архиєрейську Божественну Літургію у храмі св. Архистратига Михаїла (м. Львів, вул. Винниченка), яким опікуються отці-монахи Студійського уставу. Архиєреєві співслужили адміністратор храму єромонах Петро (Гладій) та інші священнослужителі, які служать у цій церкві.

У своїй проповіді владика, зокрема, зазначив: «Сьогодні ми святкуємо празник Хрищення Ісуса Христа в Йордані. В єврейській традиції у воді люди через свої прогрішення та падіння проходили обряди очищення, обмиття з гріхів. Коли Ісус Христос входить у води Йордану, перед Ним там уже побували тисячі людей, і ці води уже були сповнені брудом людського гріха. Він своєю присутністю перемінює цю воду, бо це є Господь, а де є Господь, не може існувати гріха і нещастя. Зі своїм входженням у Йордан Христос вносить туди знак своєї любові та турботи про людський рід. В подальшому кожен із нас через своє хрищення стає причетним до того, що Господь нам дарував. Тому в часі хрищення кожного з нас ми співаємо, як і сьогодні, замість Трисвятого: «Ви, що в

Христа христилися, у Христа зодягнулися».

По завершенні Божественної Літургії Преосвященний владика очолив Чин Великого Йорданського водосвяття та окропив усіх присутніх свяченою водою.

Прес-служба Львівської Архиєпархії УГКЦ

Перші дияконські свячення на парафії Зіслання Святого Духа

14 січня, в день празника Обрізання Господа нашого Ісуса Христа, владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський, відвідав з пастирським візитом на запрошення протопресвітера Сихівського деканату о. Василя Мироша парафію Зіслання Святого Духа (м. Львів, вул. Трильовського, 9а). У часі Божественної св. Літургії було поставлено у дияконський чин Богдана Когута.

Разом з владикою Архиєрейську Божественну Літургію співслужили о. Любомир Ортинський, батько новопоставленого диякона протопресвітер Пустомитівського деканату о. Богдан Когут та сотрудники парафії Зіслання Святого Духа.

По завершенні Літургії владика Венедикт привітав з іменинами усіх присутніх у храмі Василів, а головно – настоятеля храму о. Василя Мироша, побажавши йому швидкого завершення будівництва нового храму і сили та витривалості у сповненні священичого служіння. «Дуже приємно, що Ваш храм росте, можливо, скоро будемо молитися в новому храмі. Дуже добре, що храми ростуть: значить – росте наша віра», – наголосив архиєрей.

Відтак о. Василь Мирош подякував владиці за повчальне слово та пастирське благословення і висловив сподівання, що в скорому часі буде нагода молитися разом в новому храмі, та, користуючись нагодою, запросив владику на освячення купольних хрестів. В свою чергу, протоієрей Богдан Когут, батько новопоставленого диякона, висловив свою вдячність усім отцям та вірним цієї парафії за дар народження дияконства його сина саме в цій церкві і заохотив усіх молодих дівчат та хлопців плекати свої покликання, а батьків – не боятися віддавати на служіння Богу своїх синів та дочок.

По завершенні торжества владика Венедикт оглянув будову нового храму та висловив своє задоволення ходом будівельних робіт.

Роман СОКОЛЕНКО,
прес-служба
Львівської Архиєпархії УГКЦ

У гарнізонному храмі Львова служитиметься Літургія англійською мовою

З благословення Високопреосвященного владики Ігоря, Архиєпископа і Митрополита Львівського, щонеділі о 15.00 год. у львівському гарнізонному храмі святих апостолів Петра і Павла служитиметься Літургія англійською мовою (Byzantine Divine Liturgy in English). Таке рішення прийняли після того, як упродовж останніх тижнів до капеланів звернулось чимало туристів та віруючих католиків східного обряду, які не знають або ще вивчають українську мову.

Англійський текст Літургії затвердив Синод єпископів УГКЦ ще у 1988 році, і його здебільшого сьогодні використовують українці в діаспорі. У неділю, 15 січня, така Літургія англійською мовою була вперше відслужена і у згаданому львівському храмі. Окрім іноземців, активну участь у ній взяли українські студенти, які вивчають англійську філологію.

Джерело: risu.org.ua

Капелани європейських країн у Львівській виправній колонії

У рамках конференції Міжнародної католицької комісії в'язничного душпастирства Європейського реґіону, що проходила у Львові 9 – 13 січня 2012 року, третій день зустрічі був присвячений ознайомленню з в'язничною системою України. Капелани пенітенціарного душпастирства з Європи та України відвідали Львівську виправну колонію № 48 середнього рівня безпеки. Очолив групу керівник Відділу УГКЦ з душпастирства у силових структурах України владика Михайло (Колтун).

Джерело: risu.org.ua

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ПОБЛАГОСЛОВИВ ФАТІМСЬКУ ІКОНУ БОГОРОДИЦІ «ТОБОЮ ЄДНІСТЬ»

17 січня Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, прийняв у Києві делегацію майбутнього Марійського Центру Пресвятої Богородиці Фатімської на Донеччині (Донецько-Харківський екзархат). Предстоятель Церкви прочитав молитву благословення і окропив святою водою Фатімську ікону Богородиці «Тобою єдність» – головну святиню Центру, яка в липні минулого року під час паломництва побувала у святих місцях Ізраїля. На аудієнції Блаженніший подав низку корисних настанов членам делегації.

ЧАСТИНУ МОЩЕЙ БЛАЖЕННОГО СИМЕОНА ЛУКАЧА ПЕРЕНЕСЕНО ДО ЙОГО РІДНОГО СЕЛА

13 січня на парафію свв. апостолів Петра і Павла, що в с. Старуня (Богородчанський р-н Івано-Франківської обл.), було перенесено частинку мощей блаженного священномученика Симеона Лукача. Це село є малою батьківщиною блаженного Симеона, оскільки він тут народився, тут служив як священик у часи підпілля, тут і помер. Тож не дивно, що старанням місцевого пароха о. Ярослава Середюка та цілої парафіяльної спільноти частинку мощей цього блаженного священномученика було перенесено з Архикатедрального собору в Івано-Франківську для прилюдного вшанування у його рідному селі.

СКАЛА-ПОДІЛЬСЬКА ПРОДОВЖУЄ ДОБРУ ТРАДИЦІЮ ЗИМОВОЇ ПРОЩІ ДО ЗАРВАНИЦІ

У ніч з 13 на 14 січня парафіяни греко-католицького храму у смт. Скала-Подільська вирушили на зимову прощу до Зарваниці. По дорозі віряни відвідали монастир отців-василіян у Бучачі, де одразу ж відчули піднесення молитовного духу (зокрема, від споглядання на одну лиш різдвяну шопку). Приємно здивований великою кількістю прочан, о. Теофіл Штурмак (монах обителі) привітав усіх із Різдвяними святами та збагатив знання присутніх розповіддю про історію, відродження і розвиток монастиря.

РІЗДВЯНИЙ ВЕРТЕП ЗАВІТАВ ДО ДІТЕЙ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

У день свята Собору Пресвятої Богородиці (8 січня) до дітей військовослужбовців частини А0508, що на Білих Казармах міста Броди, завітали з Різдвяним вертепом капелан цієї військової частини о. Ярослав Царик та діти Марійської дружини церкви Чесного Хреста. Отець Ярослав привітав з Різдвом Христовим всіх військовослужбовців – як від себе, так і від імені Правлячого єпископа Сокальсько-Жовківської єпархії та керівника департаменту в справах душпастирства силових структур України владики Михаїла Колтуна.

ЗУСТРІЧ ГОЛОВИ КАТЕХИТИЧНОЇ КОМІСІЇ З НАСТОЯТЕЛЯМИ МОНАШИХ ЧИНІВ І ЗГРОМАДЖЕНЬ

Нещодавно відбулася зустріч голови Катехитичної комісії Львівської Архиєпархії УГКЦ з настоятелями монаших Чинів та Згромаджень, які виконують своє служіння на теренах Львівської Архиєпархії. Зустріч відбулася за присутності Преосвященного владики Венедикта, єпископа-помічника Львівської Архиєпархії УГКЦ.

На зустрічі голова Катехитичної комісії о. Павло Цвьок представив звернення Митрополита Ігоря щодо катехизації у сільській місцевості, до якої заохочується членів монаших спільнот. Цей проект ставить за мету пожвавлення катехизації в сільській місцевості.

с. Меланія, директор катехитичного осередку
Львівської Архиєпархії УГКЦ

НОВИЙ РІК РОЗПОЧАТО ЗАПОЧАТКУВАННЯМ «ЗОЛОТОЇ КНИГИ ТВЕРЕЗОСТІ»

1 січня, в день святого мученика Боніфатія, у Львові у храмі Климентія Папи (вул. Ген. Чупринки, 70) започатковано «Золоту книгу тверезості», відповідно до вимог якої, усі бажаючі парафіяни мали можливість скласти присягу відмови від вживання алкоголю на певний період часу.

Розпочалась «місія тверезості» Божественною Літургією, яку очолив парох храму о. Юрій Хамуляк. На проповіді отець наголосив на потребі звернення людини до Христа у зціленні від недуги, а також готовності завжди бути вдячним Богові за отримані ласки.

Після завершення Літургії усі присутні отримали благословення, а бажаючі – приступили до Євангелія, аби на ньому скласти присягу тверезості. Очолив присягу диякон Сергій Білоконь, який першим вписався у «Золоту книгу тверезості».

Андрій ПАВЛІВ,
працівник підкомісії «За тверезість життя»

КАТОЛИКИ У США

Кожен четвертий американець вважає себе католиком, але, за результатами опитування, для більшості віруючих це не просто приналежність до однієї з конфесій, пише «Русская реклама». Переважна більшість (88%) респондентів переконані: те, як живе людина, набагато важливіше за те, сповідує вона католицизм чи ні. Такі результати дослідження під назвою «Католики в Америці: тенденції постійності і мінливості», проведеного групою соціологів на чолі з ученим Католицького університету Америки Уільямом д'Антоніо.

Опитування мало на меті всесторонньо дослідити вірування і переконання 1442 мешканців США, які вважають себе католиками. 86% опитаних заявили: «Можна не погоджуватися з деякими аспектами релігійного учення, але залишатися вірним Церкві». Близько 30% опитаних підтримують доктрину Ватикану, а 40% заявили, що «можна бути справжнім католиком, не вірячи при цьому, що під час Літургії хліб і вино справді стають Плоттю і Кров'ю Христа». Такі «одкровення» можуть свідчити лише про нечасті відвідини віруючими церковних богослужб. Як виявили результати опитування, минулого року щонеділі приходило на Літургію лише 31% католиків США, а в 1987 році храм щотижня відвідували 44% американців-католиків. При цьому кількість віруючих, які ходять на богослужіння рідше одного разу в місяць, зросла за ці роки з 26 до 47%. Таку поведінку 40% опитаних пояснюють тим, що просто не вважають себе надто релігійними.

ІСПАНІЯ: ПРАКТИКУЮЧИХ КАТОЛИКІВ – МЕНШЕ 14%

Католиками під час опиту себе назвали 73,4% респондентів, ще 1,9% заявили, що є послідовниками інших релігій. Серед віруючих 58,2% визнали, що вони украй рідко бувають на богослужіннях (їхня кількість у порівнянні з минулорічним аналогічним опитом збільшилася лише на 0,4%). Кількість же католиків, які призналися, що відвідують храм бодай раз у місяць, зменшилася з 10,1% до 7,3%.

Аналізуючи результати опиту, соціологи дійшли висновку про зниження кількості практикуючих католиків в Іспанії, причому навіть проведений торік Католицькою Церквою в Мадриді Всесвітній день молоді, в якому взяло участь близько мільйона осіб з різних країн світу, не припинив цю тенденцію.

ІРЛАНДІЯ: ПОЛІЦІЯ ЗНАЙШЛА ВИКРАДЕНІ РЕЛІКВІЇ СВЯТОГО ХРЕСТА

Реліквії були виявлені в полі неподалік монастиря і повернені до обителі, де ченці підтвердили їхню автентичність.

Два релікварії, в одному з яких, виготовленому зі срібла в XIV столітті, знаходилися частки святого Хреста, на честь яких і був названий місцевий монастир цистерціанців, викрали невідомі. Як заявив архієпископ Дермот Кліффорд, пропажа має невелику ринкову вартість, проте вони безцінні для місцевих католиків і чисельних паломників, які впродовж століть приходили до монастиря для вшанування Хреста Господнього. Католицький ієрарх додав, що тепер у монастирі буде вжито додаткових заходів для забезпечення збереження віднайдених реліквій.

У ВЕЛИКОБРИТАНІЇ ДВІ ТРЕТИНИ ГРОМАДЯН НАЗВАЛИ СЕБЕ ХРИСТИЯНАМИ

Кількість тих, що сповідують у Великобританії християнство, в останні роки знизилася, але, як і раніше, понад дві третини населення називають себе християнами. 29 вересня британські ЗМІ оприлюднили дані Національного бюро статистики, в яких наголошується, що 68,5% усіх респондентів вважають себе християнами, повідомило агентство KNA. Минулого року цей же показник сягав 71,3%.

Зараз кількість тих, котрі називають себе «нерелігійними», збільшилася від 20,5 до 23,2%. Дослідження виявило, що «невіруючими» називають себе в основному молоді британці віком 25-34 роки.

Мусульманами назвали себе 4,4%. Ще 1,3% опитаних заявили, що вони – індуїсти, а 0,7% ідентифікували себе як сикхи. Юдаїзм та буддизм сповідує 0,4% опитаних респондентів. У дослідженні щодо релігійних переконань було опитано 400 тисяч британців віком понад 16 років.

За матеріалами: sedmitza.ru

УПЦ ПЕРЕДАЛИ ЧАСТКУ МОЩЕЙ СВЯТОГО ІВАНА

З благословення Блаженнішого митрополита Київського і всієї України Володимира архиєпископ Мукачівський та Ужгородський Феодор взяв участь у церемонії передачі Українській Православній Церкві частки чесних мощей святителя Івана Милостивого, патріарха Александрійського. Про це повідомляє пресслужба Мукачівської єпархії УПЦ.

З XVI століття святиня знаходиться в римо-католицькому соборі св. Мартина у Братиславі. 11 жовтня делегація Мукачівської єпархії, яку очолив владика Феодор, прибула до собору, де відбулася зустріч з архієпископом Братиславським Станіславом (Зволенським). Під час зустрічі частка мощів святителя Іоанна була офіційно передана для Української Православної Церкви.

УНІАН

Все більше людей бере участь у зустрічах з Папою – статистика за 2011 рік

Понад два з половиною мільйони вірних взяли участь у різних зустрічах з Папою Венедиктом XVI минулого року. Згідно з традиційною статистикою кінця року, 400 тисяч осіб побували на загальних аудієнціях, майже 102 тисячі – на приватних. У богослужіннях взяли участь 846 тисяч чоловік, а помолитися разом з Папою на «Ангелус» і «Царицю Небесну» прийшли 1 мільйон 206 тисяч чоловік.

Дані оприлюднені префектурою Папського дому, яка зазначає, що ці цифри, звичайно, приблизні, оскільки вони базуються на кількості заявок на участь у зустрічах зі Святішим Отцем, що надійшли до префектури Папського дому, і на кількості квитків, наданих нею. А що стосується участі в обідній молитві та в богослужіннях на площі Св. Петра, то підрахунок зроблений на основі загальної оцінки. Найбільшою з них була беатифікація Папи Івана Павла II.

Статистика засвідчує, що участь у зустрічах з Папою зросла в порівнянні з попередніми трьома роками. Оприлюднені дані включають лише зустрічі у Ватикані і Кастель-Ґандольфо і не враховують інших моментів (як-от закордонні поїздки Папи та поїздки Італією).

Радіо Ватикану

США і Європа принесли в жертву сирійських християн, переслідуючи свої політичні цілі

Глава Сирійської Католицької Церкви патріарх Ігнатій Йосиф III звинуватив західні держави в тому, що вони пожертвували близькосхідними християнами заради здобуття політичної й економічної вигоди під час посилення радикального ісламізму в реґіоні. Нещодавно він заявив, що християни на Близькому Сході розчаровані політикою Європейського Союзу і Сполучених Штатів, які лише й переслідують свої політичні та економічні цілі. На його думку, західні уряди не повинні підтримувати зусилля протестувальників, спрямовані на повалення режиму президента країни Башара Аль-Асада, оскільки повалення нинішнього уряду обов'язково спричинить гоніння християн у Сирії.

Предстоятель Церкви переконаний, що якщо такий сценарій справді відбудеться, то в країні, де переважну більшість мешканців складають мусульмани, сплеск радикального ісламізму буде неминучим, а, отже, посилиться насильство стосовно християн. Таку думку патріарх висловив німецькому аґентству «Deutsche Presse-Agentur», яке нещодавно опублікувало статтю під заголовком «Ми, християни, вважаємо, що ми зрадили їх».

Занепокоєння патріарха викликала доля християн в Іраку, більшість із яких змушені були втікати з країни, зіткнувшись із ескалацією насильства з боку ісламістів після падіння режиму Саддама Хусейна.

У Сирії більшість населення складають мусульмани-суніти, а 10 відсотків – християни, що, на думку експертів, для близькосхідної країни є дивним. Уряд країни всіляко демонструє толерантне ставлення до християнства, на відміну від інших країн реґіону, як, наприклад, Пакистан, Афганістан чи Іран.

Патріарх Сирійської Католицької Церкви, не соромлячись, підтримує правлячий режим у країні, кажучи: «У травні я зустрічався з міністром закордонних справ Франції Аленом Жюппе в Парижі і зрозумів, що Франція та ЄС мають упереджене ставлення до режиму Башара Аль-Асада в Сирії. Вони думають, що це жахливий режим, який вбиває своїх власних громадян. Так, там була і відбувається різанина. Але ніхто не говорить про сотні тисяч смертей, які сталися в Іраку (після американського вторгнення) чи про десятки тисяч недавно загиблих в Лівії».

Проте патріарх закликає до діалогу між владою і протестувальниками, як одного із засобів для припинення насильства в країні.

Іранський пастор відмовився відректися від Христа в обмін на свободу

Власті Ірану в черговий раз зажадали від ув'язненого християнського пастора Юсефа Надархані відректися від своєї віри в Христа і прийняти пророка Мухамеда як свого спасителя, обіцяючи взамін звільнення. Надархані відмовляється виконувати вимогу властей.

Міжнародне християнське аґентство новин «BosNewsLife» стверджує, що має у своєму розпорядженні інформацію, яка підтверджує, що Надархані відмовився від пропозиції отримати свободу в обмін на своє прилюдне визнання пророка Мухамеда «посланцем Бога», яким його вважають прибічники ісламу.

«Чергова спроба чинити тиск на пастора Надархані йде врозріз із конституцією Ірану і принципами міжнародного права, яких Іран зобов'язаний дотримуватися», – заявив директор з питань міжнародного права Американського центру законності і правосуддя Тіффані Барранс у своєму коментарі для «The Christian Post».

Пастор Євангельської церкви Юсеф Надархані перебуває в іранській в'язниці з жовтня 2009 року. За цей час на Іран обрушився шквал міжнародної критики за порушення Міжнародного пакту про цивільні та політичні права. Державний секретар США Гіларі Клінтон, Європейський Союз, 89 членів парламентів Франції, Великобританії та Мексики засудили Іран, вимагаючи звільнення Надархані. Міжнародне співтовариство було обурене ще раз, коли в середині грудня стало відомо, що суд Ірану відклав винесення вироку стосовно Надархані ще на чотири місяці.

Тиск, що чиниться на владу Ірану з боку міжнародного суспільства, врешті-решт змусив іранських офіційних осіб передати справу Надархані аятоллі Алі Хаменеї для його остаточного розгляду. Надархані продовжує чекати вироку в іранській в'язниці, а його дружина і двоє синів все ще сподіваються на його звільнення.

Сучасне ідолопоклонство: у Росії створюють секту Путіна

У Росії хочуть створити «церкву бога єдиного – Путіна», щоб прем'єр «став духовним батьком нової релігії бога єдиного».

У Росії після спільного праймеріз партій «Єдиної Росії» та Загальноросійського народного фронту (ЗНФ) виникла ідея створити «Церкву бога єдиного – Путіна». «Спочатку все було як у дорослих, – агітатори, листівки, буклети, заклики, портрети, гасла. Вибрали прохідну частину партсписку. Переважна більшість співала дифірамби Фронту і Володимиру Путіну, виголошувалися приємні промови», – пише «Деловой Петербург».

«Але потім, як завжди в ейфорії любові до мудрих керівників, дійшло до апофеозу – зі смиренного раба божого Володимира Путіна запропонували не тільки створити кумира, але і зробити з нього живу ікону, створивши «Церкву бога єдиного – Путіна», – пише видання. Бажання побачити живого Господа у плоті прем'єра озвучив кандидат Володимир Косолапов, висунутий некомерційною правозахисною організацією «Регіональні організатори соціальної справедливості».

«Путін має стати духовним батьком нової релігії бога єдиного! Потрібно побудувати храми для всіх людей, де чистити пір'ячко губернаторам і прокурорам», – заявив Косолапов і додав, що «вже почав збирати гроші на храм Путіна – бога єдиного».

Видання нагадує про шанувальників російського прем'єр-міністра з Нижегородської області, які об'єдналися в релігійну секту, вважаючи російського прем'єра втіленням апостола Павла.

У послідовників секти головна ікона – Богородиця. Але в іконостасі є і портрет Володимира Путіна.

«Зустрічаючись з проявами поклоніння – посвячення віршів, картин та іншого, – Володимир Путін, наскільки я міг спостерігати, реагує досить стримано», – поділився своїми спостереженнями прес-секретар Путіна Дмитро Пєсков.

Відзначимо, на початку липня, виступаючи на чеченському телебаченні, перший заступник керівника адміністрації президента Владислав Сурков заявив про те, що другий президент РФ, нині прем'єр-міністр Володимир Путін «був посланий Росії долею і Господом».

http://www.credo-ua.org/

Кожен дванадцятий християнин в світі – бразилець

Згідно з даними дослідження, опублікованого нещодавно американською дослідницькою організацією «Pew Forum on Religion & Public Life» під назвою «Глобальне християнство», кожен дванадцятий християнин у світі (8 відсотків) – бразилець. Дослідження виявило, що з 200 країн Бразилія є другою за величиною християнською країною з більш ніж 175 млн. християн. Очолили ж список Сполучені Штати з найбільшим числом християн – 247 мільйонів. Третє місце зайняла Мексика зі 108 мільйонами.

У Бразилії вдвічі більше християн, ніж у Нігерії, і приблизно втричі більше, ніж у Німеччині. Більшість бразильців (близько 90 відсотків) вважають себе або католиками, або протестантами.

Країна була переважно католицькою після колонізації її Португалією в XVI столітті. У 1950 році майже 94 відсотки бразильців ототожнювали себе з католицизмом, проте у 80-х кількість католиків різко зменшилася у зв'язку з бурхливим розвитком в країні протестантизму. Незважаючи на це, католицька деномінація Бразилії (134 млн.) залишається на сьогодні найбільшою в світі: приблизно восьма частина католиків у світі (12 відсотків) є бразильцями.

За даними дослідження, проведеного «Getulio Vargas Foundation» (FGV), у 2009 році католики складали 68,43 відсотка населення Бразилії, тоді як кількість євангелістів (як традиційних, так і п'ятидесятників) склала 20,2 відсотка. Протестантська община в переважній більшості випадків зростає за рахунок п'ятидесятників і в 2006 році складала 72 відсотки від всіх протестантів (за даними дослідження «Pew Forum»).

Християни є найбільшою релігійною групою у світі, говориться в дослідженні: в цілому близько 2,18 млрд мешканців планети є християнами, що складає майже третину населення Землі.

Один із найсильніших боксерів світу повернувся до Бога

Поки фанати боксу з нетерпінням очікують бою Менні Пак'яо проти Флойда Мейвезера, сам чемпіон світу в другій напівсередній вазі за версією WBO вирішив облишити свої «грішні дороги» і відновити свою віру в Бога. У інтерв'ю ABS-CBN кращий спортсмен 2009 року за версією Американської академії спорту заявив, що після того, як висповідався, він занурився у вивчення Біблії і планує проводити більше часу з дружиною та дітьми.

– Якби я помер торік або протягом останніх двох років, я упевнений, що відправився б прямо у пекло... Я вірю в Нього на 100 відсотків, але до цього [часу] я був адвокатом диявола, – признався він під час одного з інтерв'ю.

Зміна в житті філіппінського боксера-професіонала сталися після сну, який змусив його відмовитися від азартних ігор, алкоголю та розпусного способу життя. Сон приснився Пак'яо в ніч після перемоги в бою з мексиканським боксером Хуаном Мануелем. Уві сні Менні був у прекрасному лісі і яскраве світло осяяло його. Потім якийсь голос запитав його: «Синку, чому ти втікаєш від мене?» Пак'яо розповів, що прокинувся він у сльозах: «Я прокинувся, ридаючи. Пам'ятаю, я плакав уві сні, і коли я доторкнувся до своєї подушки, то вона була мокра».

Прокинувшись уранці, він почав шукати в Біблії відповіді на свій сон і виявив, що Бог інколи говорив з людьми через їхні сни: «У минулому Бог говорив з людьми через сни. Отже, сказав я собі, цей сон реальний, і я повинен змінити своє життя».

За словами Пак'яо, зміни сталися не лише тому, що він бажав цього, але тому, що Бог змінив його. «Бути християнином означає прийняти Христа як свого Спасителя, свого Бога, – сказав він. – Тому таку людину називають christian (християнином). Якщо ж забрати слово Christ (Христос), то залишиться лише «ian», яке означає «I am nothing» (Я – ніщо)».

Президенти США і їхня релігія, або наскільки важливо бути віруючим для кандидата на вищий державний пост Сполучених Штатів

Вперше за всю історію США вступити в боротьбу за Білий дім може адепт «Церкви Ісуса Христа святих останніх днів» Мітт Ромні. Традиційне американське суспільство, особливо його релігійна частина, досить підозріло ставиться до мормонів, проте праймеріз Республіканської партії продемонстрували, що релігійна приналежність політика вже не настільки важлива, як раніше.

Релігія грає виключно важливу роль у Сполучених Штатах, незважаючи на те, що з моменту створення країни Церква відокремлена від держави. США – одна з небагатьох країн Заходу, більшість жителів яких вважають себе віруючими. Так, опит служби Gallup, проведений у травні 2011 року, показав, що 92 відсотки американців вірять у Бога.

ПРЕЗИДЕНТИ

Всі 44 президенти США були християнами, 43 з них – протестантами. За даними енциклопедії «Facts About the Presidents», 12 були прихожанами Єпископальної церкви, 8 – Пресвітеріанської. Четверо президентів були баптистами, стільки ж – методистами й унітаріанами, двоє – квакерами, один – конґреґаціоналістом. Також по два глави США були прихожанами Голландської реформованої церкви і Церкви послідовників Христа. Останні господарі Білого дому називали себе християнами-протестантами, не зараховуючи себе до певної церкви. Останній приклад – Барак Обама.

Втім, в останні десятиліття американські президенти досить вільно ставилися до своєї церковної афіліації. Наприклад, Біл Клінтон був баптистом, проте у Вашинґтоні відвідував Методистську церкву, оскільки саме до цієї конфесії належить його дружина. Деякі президенти порушували важливі постулати своєї церкви. Так, Річард Ніксон складав президентську присягу, незважаючи на те, що був квакером, які традиційно відмовляються від присяг світським властям.

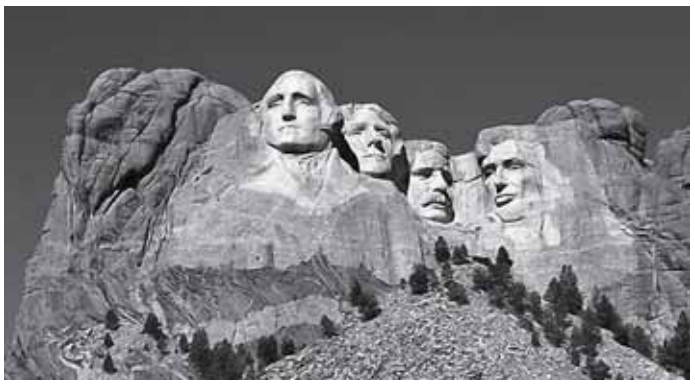

ПРОТЕСТАНТИ

Довший час реальні шанси перемогти на президентських виборах були лише у політиків-протестантів. Проте в 1961 році президентом став католик Джон Кеннеді, який під час виборчої кампанії вимушений був доводити, що енцикліки Папи Римського можуть впливати на нього як на віруючого, але не як на главу держави.

Прикладом політично-релігійного протистояння можна назвати президентські вибори 2004 року, на яких методист Джордж Буш-молодший переміг католика Джона Керрі. Проте часи змінилися в порівнянні з 1960-ми: під час кампанії католицизм Керрі особливо не афішувався, його релігійна приналежність не була важливою частиною дискусії, а більшість американських католиків віддали свої голоси не своєму єдиновірцеві, а протестантові Бушу. Директор Інституту прикладної політики при університеті Екрона Джон Грін відзначає, що значення релігійного чинника на президентських виборах у США істотно зменшилася.

Варто додати, що до Католицької Церкви належить нинішній віце-президент США Джо Байден.

ЛЬВІВЩИНА – НА ПЕРШОМУ МІСЦІ В УКРАЇНІ ЗА КІЛЬКІСТЮ СВЯЩЕНИКІВ

Про це свідчить звіт Держнацкомрелігії про мережу релігійних та церковних організацій в Україні, який наводить Інститут релігійної свободи. Зокрема, станом на 1 січня 2011 року, у Львівській області налічувалося 2611 священиків, що є найбільшою кількістю серед регіонів. На другому місці – Чернівецька область, де нарахували 1848 священиків. Це більше, ніж у Закарпатській (1696) та Донецькій (1642) областях.

За даними цього звіту, на Буковині налічується 1142 зареєстровані та 127 незареєстрованих релігійних організацій. Найбільше релігійних громад належить до УПЦ Московського патріархату – 415, далі за кількістю йдуть громади УПЦ Київського патріархату (162) та Євангельських християн-баптистів (159).

УНІАН

БЛИЗЬКО 100 ТИС. ХРИСТИЯН ПОКИНУЛИ ЄГИПЕТ У 2011 РОЦІ

За словами представників Коптської Церкви, за період з січня до листопада 2011 р. близько 100 тис. коптів покинули Єгипет, рятуючись від насильства. Понад 100 християн було вбито під час терактів і безладів, зруйновано храми і власність, яка їм належала.

«Сподівання, які ми покладали, в першу чергу, на єгипетську армію, не виправдалися, – заявив коптський диякон Йоан Саман під час зустрічі, організованої кардиналом Крістофом Шьонборном на знак підтримки переслідуваних на Близькому Сході християн і в пам`ять про православного митрополита Віденського Михаїла (Стаікосе). – Оптимізм, що з'явився після революцій «арабської весни», коли багато хто сподівався на покращення ситуації релігійних меншин у країні, зник із перемогою на нещодавніх виборах ісламістів».

Згідно з доповіддю міжнародної організації «Open Doors», присвяченою переслідуванням християн у світі, християн у Єгипті «вважають громадянами 2-го сорту». Країна займає 15 місце в «індексі переслідувань» «Open Doors», який щорічно представляє список з 50 країн світу, в яких християни зазнають найбільших переслідувань за віру.

Свобода віросповідання закріплена в конституції Єгипту, однак, згідно зі статтею 2 цієї ж конституції, основою всіх законів є шаріат.

sedmitza.ru

НАЙБІЛЬШИЙ У СВІТІ КОРАН

Каліграф з Афганістану створив найбільший у світі Коран, витративши на це п'ять років клопіткої роботи. Про це йдеться в інформації, поширеній Кабульським культурним центром з посиланням на міністерство хаджу та релігійних відносин Афганістану. Розмір сторінки Корану становить 2,28 на 1,55 метра, а вага книги, на виготовлення тисненої палітурки для якої витратили 21 цапову шкуру, – 500 кілограмів.

Книга, що містить 218 сторінок, створена каліграфом Мухаммедом Сабіром Хедрі та його дев'ятьма учнями й обійшлася в півмільйона доларів. Текст написаний золотим шрифтом і прикрашений символічними зображеннями з різнокольорових точок. «Я намагався використати якомога більше соковитих кольорів, аби ця свята книга виглядала красиво», – зазначив Хедрі.

Попереднім рекордсменом за розміром був Коран, представлений минулого року в Татарстані. Його виготовила італійська компанія. Ця книга, що потрапила до Книги рекордів Гіннеса, має розміри 150 х 200 см і містить 632 сторінки. Її вага – 800 кг. Сторінки виготовлені із шотландського паперу, а обкладинка – з малахіту, напівкоштовного каміння, фіанітів, яшми, сусального золота і срібла.

NEWSru

КИТАЙЦІ БУДУЮТЬ ЦЕРКВИ НА ЕКСПОРТ ДО АФРИКИ

Китайські будівельні фірми у великій кількості зводять церкви для християн Африки. Китай вже став головним діловим партнером Чорного Континенту в галузі будівництва, пропонуючи свої послуги за порівняно низькими цінами, а тому легко виграють тендери на зведення об`єктів релігійного призначення. Водночас у самому Китаї релігійну свободу не надто поважають, але, як це не парадоксально, це не заважає отримувати прибуток від будівництва храмів за кордоном.

Китайські фірми створюють релігійну інфраструктуру для різних християнських конфесій в Африці. Раніше там домінували Великобританія, Франція, а трохи пізніше – США. Одне з останніх досягнень китайських будівельників на цьому терені – зведення католицького офісного центру в столиці Кенії Найробі.

– Раніше країни – колишні колонізатори Африки, посилаючи сюди місіонерів, також спонсорували і будівництво культових будівель. Тепер Китай, як нова сила світового масштабу, прагне взяти під свій контроль цю сферу інвестицій, – зазначив англіканський єпископ з Уганди Стенлі Нтагалі.

Так само чудово йдуть справи і в китайських видавничих фірм, які вже монополізували випуск Біблії для африканських християн. Святе Письмо для африканців видається десятками мільйонів примірників, тоді як віруючим громадянам самого Китаю доступ до Біблії вкрай ускладнений.

sibcatholic.ru

«Вигнання Христа»: куди веде світ «єврократія»

Італійський професор Роза Альберoні проаналізувала рішення Страсбурзького суду з прав людини щодо наявності Розп'яття у шкільних кімнатах. Інтерв'ю з нею було опубліковане 25 листопада аґентством «Зенит».

Три роки тому написала книгу під заголовком «Вигнання Христа», де розповідає про історію боротьби проти Христа і Його Церкви. Там авторка, зокрема, описує, з якими відчуттями вона сприйняла рішення заборонити в школах Розп'яття.

– Немає гострішого болю, ніж бачити втілення передбаченого, – каже Альберoні. – В своїй книзі я проаналізувала всім відомий історичний процес вигнання Христа з християнської цивілізації.

За її словами, ця макроскопічна дорога, яку може розпізнати кожна людина, що володіє здоровим глуздом, починається від якобінців у час французької революції, проходить через комуністичний та нацистський досвід і продовжується нині войовничими атеїстами. Ця група, впливова в ділянці культури, сприяла зародженню в кожному з нас безумного бажання робити те, що нам найбільше хочеться. Цей бур'ян диктатури еґоїстичного бажання посіяний і дбайливо вирощений саме войовничими атеїстами. Водночас вони приховуються під маскою, аби не показати своє справжнє обличчя. Це – люди, які уподібнюють людину до тварини; гомосексуальна поведінка чи аборт стверджуються ними як невід'ємні права індивідуума.

На думку Р.Альберoні, ми маємо справу з черговою диктатурою нечисленної групи, яка винищує й поневолює цілі народи: вчора – гільйотиною, ГУЛАГом, таборами смерті, сьогодні – бажанням одного, який підноситься над мільйонами. Якщо одна людина відчуває себе незатишно, бачачи Розп'яття в університетській аудиторії, де перебувають сотні студентів, то, вимагаючи вилучення неугодного йому об'єкта, вона іґнорує почуття решти своїх товаришів, які позбавляються символу любові.

– Рішення Страсбурзького суду виправдовує волю тирана в ім'я прав людини, в ім'я демократії. Це – парадокс розмірів хмарочоса, – стверджує Роза Альберoні. – Сьогодні в Європі діти зростають без Бога, виховуються, не знаючи Христа. Що ж це за «права»? Саме на ці «права» претендує купка якобінців – на шкоду мільйонам людей.

Професор Альберoні стверджує, що людина створена вільною, вона може вірити або не вірити, але вона не повинна нав'язувати свої ідеї іншим. Як і раніше, ми маємо справу з явищем, коли особисті права зневажають почуття мільйонів людей і виступають проти загального здорового глузду.

Войовничим атеїстам за короткий час вдалося усунути зі шкільних програм викладання основ Старого Завіту, вчення патріархів, пророків і так далі, – так само, як і науку Ісуса Христа, Його Пришестя і Воскресіння.

Ось парадокс із парадоксів: Христа усунули з цивілізації, яка несе Його ім'я. Слід пам'ятати, що ми живемо в час християнської ери. Євреї і мусульмани складають свої календарі іншим способом, і це явище повинно мати причину.

Друге міркування: всі диктатори намагалися запровадити новий календар з власної ери. Вони поступали розумно і хитро. Вони завжди знали: аби викоренити Христа, необхідно викоренити християнську цивілізацію. Саме так і поступали французькі революціонери та Гітлер: аби вигнати Христа, вони хотіли встановити tabula rasa, розпочати календар з нуля і присвоїти цивілізації інше ім'я.

Якщо європейські народи не чинитимуть спротиву, якщо ретельно не стежитимуть за кожним законом, який їм нав'язується, то незабаром вони виявлять, що, згідно з якимось законом, календар християнської цивілізації повинен починатися з французької революції, тобто з ери, яка відкрито відкинула Христа, замінивши Його інтелектуальним раціоналізмом та холодною бюрократією.

Роза Альберoні наголошує на ризику «єврократії», яка може настати услід за колишніми видами тоталітаризму. Єврократія є войовничою частиною атеїзму; вона прагне нав'язувати як закон те, у що вірять атеїсти, і робить це якраз у той момент, коли люди заклопотані іншими проблемами, зокрема, економічною кризою. Тож аби задум атеїстичної бюрократії не запанував у законодавчому порядку, народи повинні уміти сказати своє «ні», відкинути закони, які запроваджує група бюрократів.

Європейські народи повинні зрозуміти, що сьогоднішню економічну кризу можна здолати, так само, як у XX-му столітті здолали катастрофу двох світових воєн. Вони повинні усвідомити, що дорога воз'єднання осколків власної самобутності важка і довга в порівнянні з короткочасною колективною жертвою, необхідною для подолання економічної кризи. Вони повинні розпізнати прийом войовничих атеїстів, які використовують неуважність народу. Їм удалося зруйнувати спільні почування європейців, основні цінності нашої цивілізації. Сьогодні ми знаходимося на краю прірви, і народи мусять зупинитися, задуматися, відкинути закони, які руйнують їхню власну ідентичність, їхню культуру.

Деякі політичні та інтелектуальні кола борються проти християнської ідентичності Європи, закликаючи до встановлення поліконфесійної та багатонаціональної Європи. Професор Альберoні уподібнює цих людей до старогрецьких зрадників епохи міст-держав, коли невелика група спраглих влади людей вдавалася до змови, аби нав'язати власну волю. Тоді один зі змовників, наприклад, житель Афін, ішов до Спарти, де підбурював до війни проти власних співгромадян, а інші змовники, що залишалися в Афінах, відкривали загарбникам двері міста. Так була знищена грецька цивілізація. Вона самозруйнувалася ненавистю і жаданням влади.

Але як пояснити той факт, що ліві, ліберали і радикали, які так наполегливо борються проти Католицької Церкви та християнських цінностей нашого континенту, в той же час такі «боязкі» і поступливі перед обличчям ісламізму, який «звив гніздечко» в Європі? Це відбувається тому, каже Роза Альберoні, що вони розглядають ісламістів як союзників, здатних підкріпити їхні нечисленні сили, які вони мають у своєму розпорядженні в християнській Європі. Заради того, аби перемогти християнство, вони готові на все. Але вони не розуміють, що якщо їм удасться здійснити цей задум, то й самі вони загинуть. Поза сумнівом, вони виявляться останніми жертвами – після того, як побачать загибель або рабство власного народу.

– Я повинна признатися, – додає далі Р.Альберoні, – що вислів «християнське коріння» мене дуже дратує, оскільки з часом він може стати небезпечним.

За її словами, Папа Іван Павло II використовував цей термін у технічному сенсі, коли Європейський парламент працював над розробкою Конституції для Європи. Згаданий вислів походить від Гегеля: в контексті боротьби з якобінським та безбожним рухом в перших десятиліттях XIX століття він наголошував, що будь-яка конституція повинна ґрунтуватися на двох коренях: культурній традиції та релігії народу. Тобто конституція повинна відповідати менталітетові народу, яким вона управлятиме.

Якщо ж Європа – дочка християнської цивілізації, то європарламентарі, що бажають укласти нову конституцію, не можуть іґнорувати культурну традицію та християнську релігію, які є справжньою спадщиною Європи. Християнська цивілізація не складається з коріння, а є величезним деревом, що виросло над культурним корінням юдео-греко-римської цивілізації. На цьому культурному корінні базується її післанництво, її нове бачення світу, яке приніс Христос. За два тисячоліття воно стало величезним деревом християнської цивілізації, яке хочуть зрубати нечисленні войовничі атеїсти.

Проте переважна більшість людей, не усвідомлюючи того, що відбувається, продовжують називати свою цивілізацію Заходом. Вони визначають її як географічну частину планети, не називаючи її власним іменем. Якщо ж цивілізація не має імені, то вона зникає…

Коли народжується людина, ми даємо їй ім'я; коли ми винаходимо нову річ, то придумуємо для неї якусь назву; коли відкриваємо новий територіальний простір, то також іменуємо його. Після відкриття Америки здоровий глузд повинен був нам підказати, що настав захід Західної Імперії. Говорити про Імперію Сходу та Імперію Заходу більше немає сенсу, оскільки Європа відкрила інші континенти на інших півкулях – Америку та Австралію – і принесла туди християнську цивілізацію. Австралія та Латинська Америка знаходяться в одній півкулі, але не входять до складу «Заходу». Терміном «Захід» християнську цивілізацію почали називати войовничі атеїсти, і всі інші, на жаль, пішли за ними.

У книзі «Вигнання Христа» Роза Альберoні закликає християн підняти голову і захистити власну ідентичність. В Італії народ вже висловив протест проти закону, що забороняє виставляння Розп'яття в громадських місцях, і це – «здорова реакція, проте її недостатньо». Культурні та політичні лідери повинні підкреслити глибший сенс Розп'яття. Подібно до зірки Давида для євреїв і півмісяця для мусульман, Розп'яття для християн – це не лише релігійний, але й ідентифікаційний символ. Тому його повинні захищати не лише віруючі, але й невіруючі. Якщо Розп'яття буде усунене, то ми більше не знатимемо, хто ми, звідки ми і куди йдемо. Ми більше не існуватимемо як народи, як цивілізації. Говорячи про себе, євреї пишаються приналежністю до єврейської цивілізації, – так само, як і мусульмани.

«Я звертаюся не лише до католиків, – пише автор книги «Вигнання Христа», – але й до протестантів, до православних, до всіх віруючих, до тих, хто сумнівається, і до невіруючих, бо мова йде про виживання нашої цивілізації. Іґнорування небезпеки – це акт мазохізму, підсвідоме бажання смерті, самознищення».

Захист своєї приналежності до християнської цивілізації вимагає зусиль, переконана Роза Альберoні. А нас відволікає «спів сирен»: вони спокушають нас облишити все, не помічати небезпеки; вони не втомлюються повторювати нам, що всі цивілізації рівнозначні, релігії – рівноцінні, а будь-яка цінність дорівнює антицінності. І це – відьомська, смертоносна мелодія, яку добре зрозумів гомерівський Улісс.

Радіо Ватикану

Пам'яті священика і вчителя

…Хтось настирливо дзвонив до дверей. Учитель і кілька хлопців, що сиділи при столі, ще кілька хвилин тому конспектували лекцію – зараз завмерли. Тиша в кімнаті і голосний стук сердець та дзвінок, котрий повторювався, тривали, здавалося б, безконечно. Нарешті за дверима стало тихо, через мить почулися кроки, що віддалялися. Ще якийсь час в кімнаті тривала напруженість, а потім відлягло. Отець Богдан мимоволі перехрестився і продовжив лекцію…

Вже довший час отець Богдан Білинський хворів. Не приходив до церкви у Шевченківському гаї. Коли ж я його відвідала вдома, то вразив живим зацікавленням до всього, що відбувається в світі. Жартував. Говорив тихо, але стільки було доброзичливості і співпереживання в голосі, коли розпитував про життя Католицького університету, про працівників, котрі колись були його студентами в Греко-католицькому ліцеї і Духовній семінарії. Передавав їм вітання.

Вістка, що отця не стало, болісно вразила всіх нас. Добре, що в архіві Інституту історії Церкви зберігається інтерв'ю з ним. Своїм спокійним голосом крок за кроком розповідає він про своє життя, покликання і священичу працю.

Народився Богдан Білинський 11 жовтня 1929 року у Львові. Батько був робітником, а мати – домашньою господинею. Релігійне виховання отримав від батьків. Кожної неділі та у свята родина йшла до церкви отців-редемптористів на вулицю Івана Франка. Юнака, котрий часто бував у церкві, зауважив монах Косма Крочак і запропонував навчитися прислуговувати священикові під час відправи. Хлопець радо погодився. З того часу, крім навчання в ґімназії, свій час проводив у храмі.

17 вересня 1939 Львовом проїхала радянська кіннота – Західну Україну приєднали до Радянської.

Радянська влада протрималася два роки. За цей короткий час відбулися арешти української інтеліґенції та активних священиків. Після відходу радянських військ серед тисяч замордованих найшли в одній із тюрем розіп'ятого отця Зенона Ковалика, редемпториста. Богданові запам'яталися його проповіді – правдиві, гострі, відважні.

Пам'ятним для юнака залишився і 1944 рік: 27 липня повернулася радянська влада, 1 листопада помер митрополит Андрей Шептицький, 22 грудня відвідав храм отців-редемптористів на вул. І.Франка новий митрополит – Йосиф Сліпий.

Маючи нагоду з дитинства спілкуватися зі священиками, прислуговувати у церкві, відчувати атмосферу духовності, хлопець мріяв про священство. Та з приходом радянської влади зрозумів, що мрія збудеться, але… колись. Тепер ж розпочалося переслідування та арешти духовенства. У 1946 році після «псевдособору» закрили церкву монахів-редемптористів на вул. І.Франка. Родина Білинських почала їздити на Богослуження до монастиря на Збоїсках. Так тривало до 1949 року, коли всі греко-католицькі церкви і монастирі зачинили і вірні змушені були відвідувати польську катедру.

У 1948 році Богдан закінчив середню школу і в тому ж році вступив до Львівського державного університету на французьку філологію.

У цьому ж році було вбито отця Костельника, а на другий рік – письменника Ярослава Галана. Це стало причиною для масових арештів української інтеліґенції, зокрема, чисток в університеті. Студентів поодиноко викликали на розмову до деканату. Допитувались, чи вірить в Бога, котолик чи православний, а чи не знає когось віруючого серед студентів. Коли Богдан визнав, що є віруючим – його почали «перевиховувати» і переслідувати. А тому, що добре вчився, «довірили» прочитати атеїстичну доповідь і в присутності всіх відректися від Бога. Богдан Білинський відмовився, і його відрахували з університету. Наказ від 25 грудня 1951 року звучав так: «Виключити за поведінку, яка порочить високе звання радянського студента».

Після відчислення з університету хлопцеві довелося піти на шестимісячні курси бухгалтерів. Працював рахівником в лазнепральному тресті, згодом – у пральні на вул. Декабристів. Тоді ж зустрівся з о. Маїком, який працював на заводі «РЕМА». З того часу Богдан почав відвідувати підпільні Богослуження отця.

У 1958 році влаштувався на роботу в бібліотеку Академії наук, тоді ж поступив до Бібліотечного інституту (на заочне відділення). Та не була до душі робота в книгосховищі: монотонність, тиша бібліотечного життя – були не для нього. В 1959 році він переходить працювати експедитором на шкіргалантерейну фабрику. Тут були свіжі враження, спілкування з людьми і відносна свобода.

У 1960 році Богдан Білинський одружується з Марією Гурською. Їх єднала спільність поглядів на життя. Вінчав молодих о. Богдан Репетило. На вінчані були присутні тільки найближчі.

Якось в 1970 році Богдан зустрів підпільного монаха Косму Крочака, і той запропонував йому помагати вчити дітей релігії. Каже: «Справа небезпечна, але добра. Ніж мають вони рости хуліганами, то хай краще моляться і вірують». Брат Косма знаходив групи по чотири-п'ятеро дітей. Богдан приготовляв їх до сповіді, навчав катехизму. Екзаменувати запрошували отця Богдана Козака. Тоді ж він служив урочисту Літурґію.

Богдан відчував потребу працювати над собою. Вивчав Святе Письмо. Уроки з історії Церкви давав йому о. Мар'ян Фарміга. Одного разу, зустрівшись із підпільним єпископом Володимиром Стернюком, він запитав, чи може отримати свячення. Владика погодився і визначив дату іспиту. У 1974 році Богдан Білинський отримав дияконські свячення.

Нововисвячений диякон їздив на відправи з о. Дубіцьким та з о. Цегельським. В міжчасі доповнював свої знання, навчаючись у групі підпільних семінаристів. Від 1974 до 1978 року студіював богословські предмети. Лекції давав сам Владика; навчали й отці Цегельський, Дубіцький, Фарміга.

У 1978 році в помешканні о. Василя Демчини, який теж приймав свячення, в присутності о. Брицького Богдан Білинський був рукоположений єпископом Володимиром Стернюком у священство. Через півроку склав іспит з морального богословія й отримав юрисдикцію на сповідь.

Він знав, що священича праця небезпечна. Але молодого священика не лякало, а, може, навпаки заохочувало долучитися до цієї богоугодної справи – провадити дорослих і дітей до Бога.

Дружина знала про навчання і поїздки зі священиками. Знала і про свячення. Та ніколи не перечила, завжди підтримувала, розуміла важливість праці чоловіка.

Першими місцями самостійних відправ були конспіративні помешкання, де вже бував з отцями. Згодом люди передавали вістку про молодого священика один одному, і він ішов, куди провадили і де кликали. Це була ланцюгова передача довіри.

Важко було узгоджувати священичу працю з державною роботою, бо мусів працювати і в неділю. Тоді просив інших отців замінити його в священичих обов'язках.

Найбільше запам'ятались отцеві Богданові відправи в помешканнях вірних по вул. Хімічній, Червонофлотській, Калініна. На Літурґію збиралося вісім-десять осіб. Відправи були вечорами. Вікна заслоняли, зачиняли двері, не впускали нікого чужого. Бог чував над ним. Ніколи не мав неприємностей, вони оминали його.

Десь у 1980 році владика Стернюк запропонував отцеві вчити молодих хлопців, викладати моральну і догматичну богословію. Отець Богдан отримав дві групи по п'ять чоловік.

Молоді люди приходили до підпільної семінарії через рекомендації священиків, котрі в сповіді і в розмовах вирізняли тих, хто шукав Бога і хотів працювати для Нього. Таких груп і відповідальних за них отців було кілька, але Владика вважав, що для конспірації вони не повинні знати один про одного. Молоді хлопці, одружені і ще не одружені, залишали свої сім'ї, роботи, покидали світське життя, аби прийти на таємні заняття і пізнавати науку богословія, глибше розуміти віру.

Навчання тривало понад чотири роки. Екзамени приймав о. Михайлюк, а потім була співбесіда з єпископом. В 1984 році відбулися перші свячення студентів о. Богдана Білинського. За часи підпілля таких груп отець навчав десь п'ять чи шість.

В праці минали роки. Уже підросли доньки отця Богдана. Вже відчувалося пожвавлення в політичному та релігійному житті: голодівка на Арбаті в Москві, перші мітинги і походи за легалізацію УГКЦ, зібрання, повернення греко-католиками Преображенської церкви.

Отець не мав часу ходити на всі заходи. Робота для прожиття родини і духовна праця забирали весь час.

Якось у 1990 році дяк з Преображенки Я.Біловус попросив отця Богдана поїхати на Різдвяні свята в село Кропильники Мостиського району. Церква там була офіційно зачинена, і люди вирішили нарешті її відкрити. Отець відслужив Повечір'я і Літурґію. Це було величезне піднесення: співана Служба Божа, коляда, радість від передчуття свободи.

В березні 1991 року отець Богдан залишив державну працю, бо гострим став брак священиків на новоповернених парохіях. Отець Володимир Пустельник запросив обслуговувати церкви в селах Хлиплі, Судковичі, Ятвяги, Воля Садківська. Важко було добиратися – все ж 80 км, але так радісно було працювати у відкритому храмі, серед вдячної громади віруючих.

Крім парохіяльного служіння, отець мав ще виклади у відновленій семінарії в с. Рудно під Львовом. А коли відкрили Греко-католицький ліцей, отець на прохання митрополита Володимира Стернюка викладав там богословські предмети. Через півтора року отця відкликали від парохіяльної праці тільки для викладацької. Владика Стернюк сказав: «Ідіть навчайте молодь, бо вони не мали нічого в час підпілля, хай тепер пізнають правди віри».

Це було щастя – жити і працювати з молоддю, бачити своїх випускників з ліцею студентами Богословської Академії, університету, а згодом зустрічати їх освічених і духовних. На парохіях працювали його учні-священики з підпільної семінарії та випускники семінарії в Рудно.

Народ горнувся до церкви. Храми були повними, на Богослуження приходило багато молоді. А молодь – це майбутнє Церкви. Отець щиро втішився, коли в школах запровадили викладання християнської етики, щоб дітей вже змалку виховувати в християнському дусі.

Священик Богдан Білинський заходив до Українського католицького університету. Зустрічався зі студентами. Ділився споминами, відповідав на питання. Вражали його внутрішній спокій та оптимізм у наш повний протиріч час. На запитання, як оцінює час переслідування і що він дав Церкві, отець відповів: «На протязі 20-ти століть Церква завжди була переслідувана. Почавши від римських катакомб, не було такого століття, де б Церква не була гонена і переслідувана різними єретиками, безбожниками і так далі. Це доказує правдивість Христової Католицької Церкви, а також виявляє ненависть диявола, який старався підбурювати різних людей, щоби Церкву переслідували. Але ті переслідування не руйнували Церкву, а укріпляли її, освячували. І я вважаю, що в підпіллі люди укріпилися. Хто відпав, то відпав, а хто залишився – укріпився у вірі».

Отця Богдана Білинського не стало. Не стало Вчителя, Священика, Доброї людини. Та його учні несуть його слова, його спокійний голос, його оптимізм і віру до інших – продовжують справу свого Вчителя.

Ірина КОЛОМИЄЦЬ,
Інститут історії Церкви УКУ

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

32) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 14.02.1951 р.н.; ріст – 175 см.;. вага – 90 кг.; очі – зелені; волосся – посивіле; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальний, добрий, чесний; захоплення, інтереси: – різноманітні, в т.ч. історія, переклад, комп'ютер, музика, авто; (11) – львів'янка до 55-и років, добра, господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-416-92-34.

33) група «Н»: ОЛЕГ. Українець, греко-католик, 29.09.1973 р.н.; ріст – 171 см.;. вага – 68 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – порядність, чесність, акуратність, відповідальність; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, заняття спортом, читання; (11) – доброзичлива, чуйна, врівноважена; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – товарознавець; (15) – матер. незалежний, проживаю з мамою комфортно; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-672-46-26.

34) група «Б»: МИРОН. Українець, греко-католик, 25.12.1965 р.н.; ріст – 174 см.;. вага – 78 кг.; очі – голубі; волосся – темне з сивиною; (7) – добрий; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – хороша дівчина до 35-и років; (12) – так; (13) – 2,5 роки; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; мета знайомства: – дружні стосунки, створення сім'ї; професія: – інженер-будівельник; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контакт. тел.: +3-(063)-174-27-50.

35) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 09.11.1971 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 68 кг.; очі – зелені; волосся – шатен; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – вірний, простий, доброзичливий; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра і чесна дівчина; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – спеціально-технічна; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(068)-502-95-09.

36) група «Н»: МИКОЛА. Українець, греко-католик, 20.12.1975 р.н.; ріст – 177 см.; вага – 72 кг.; очі – сірі; волосся – темне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, щирий, працьовитий; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, психологія; (11) – добра, чесна, без ш/з, не схильна до повноти; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота в будівельній галузі; (15) – матер. незалежний, житлово – частково; (16) – народився: – м. Львів; проживаю: – м. Дубляни; контакт. тел.: +3-(096)-369-56-87.

37) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.;. вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – щирий, доброзичливий, уважний, відвертий, активний; захоплення, інтереси: – наука, спорт, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, щира, природна брюнетка до 30 р., ріст не менше 165 см., можливо: розлучена, ЦУП (церк. уневаж. подр.), із здоров. дитиною; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-906-76-55.

39) група «Н»: ІГОР. Українець, греко-католик, 07.11.1959 р.н.; ріст – 183 см.;. вага – 93 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – настирливість в досягненні мети; захоплення, інтереси: – краєзнавство, історія, нумізматика; (11) – взаємна симпатія; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – Львівська обл.; контакт. тел.: 0-(259)-3-33-38.

40) група «Б»: ФРАНИК. Українець, християнин, 04.02.1941 р.н.; ріст – 171 см.;. вага – 67 кг.; очі – (-); волосся – (-); (7) – середній; (8) – знайдіть; (10) – працьовитий, рухливий, люблю спорт; захоплення, інтереси: – збудував хату, займаюсь репетиторством по математиці і фізиці; (11) – вік 61-66 р., вага < 80 кг., ріст < 170 см.; (12) – (-); (13) – 14 місяців; (14) – вдівець; мета знайомства: – створення сім'ї; (15) – 2 незалежні доньки, 4 внуки, всі живуть окремо; професія: – інженер-радист, пенсіонер; (17) – матер. та житлово незалежний, проживаю сам; (18) – Львівська обл., Винники; контакт. тел.: +3-(067)-852-80-58.

41) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 31.05.1984 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – сірі; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважений, цілеспрямований; захоплення, інтереси: – мистецтво, подорожі; (11) – відверта, повага до чоловіка; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – зварювальник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-504-81-45.

43) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 170 см.;. вага – 85 кг.; очі – карі; волосся – русяве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійний, врівноважений, освічений; захоплення, інтереси: – різні; (11) – врівноважена, освічена, добра; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – отримав церковне уневаження подружжя; (15) – сину 18 років; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-496-27-77.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ "НАША ДРУЖНА РОДИНА"

Щастя і любові Вам всім!

1) Всіх читачів газети «Мета», яких зацікавила діяльність християнського Клубу знайомств «Наша дружна родина» і які бажають, особисто для себе, більш детальніше ознайомитися із концепцією діяльності КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, з побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами – запрошую звертатися до координатора християнського Клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО - 325365; код отримувача - 2195527115; р/р - 2620901949932; Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: поповнення рахунку.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський Клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору,
редакція газети «Мета»,
площа св. Юра, 5, м. Львів
Україна, 79000
Координатор КЗНДР
Олександр РОМАНЮК.

До уваги дописувачів!

1) Всім запрошеним на індивідуальну зустріч із координатором КЗНДР потрібно мати з собою: а) паспорт; б) відповідний документ, який засвідчує причину самотності даної особи. Пункт (б) стосується: а) розлучених осіб з церковним уневаженням їх попереднього подружжя; б) вдівців та вдів;

2) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить за вказаним вище телефоном та графіком роботи;

3) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції для членів Клубу, а саме:

- не були на індивідуальній зустрічі та розмові з координатором КЗНДР;
- не отримали безпосередньої (від координатора Клубу) усної інформації та персональної «Пам'ятки …» щодо правил членства в КЗНДР та бланку клубної анкети відповідної групи («Н» або «Б») для індивідуального заповнення;
- не відповідають на всі пункти «Анкета…» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (стосується дописувачів групи «Б»);
- не вказують свій контактний телефон (так як спілкування поміж членами Клубу проводиться виключно по телефону);
- не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неуважність надсилають кошти на інший рахунок;
- надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.. Будьте уважні!;

4) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети разом із копією квитанції про оплату коштів надсилати в редакцію не пізніше, аніж до кінця кожного місяця.

ЖІНКИ:

61) група «Н»: ОЛЕКСАНДРА. Українка, греко-католичка, 31.08.1970 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – зелені; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, добра, з почуттям гумору; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – чесний, добрий, надійний, без ш/з і судимостей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – проживаю з батьком; (16) – Львівська обл.; контакт. тел.: +3-(063)-230-86-12.

62) група «Н»: ЯРОСЛАВА. Українка, християнка, 20.09.1960 р.н.; ріст – 167 см.; вага – 67 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, доброзичлива; захоплення, інтереси: – люблю куховарити, подорожувати, читати; (11) – добрий, забезпечений житлом та матеріально, львів'янин; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працюю; (15) – матеріально забезпечена; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-395-58-48.

63) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1967 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 65 кг.; очі – зелені; волосся – темно-русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, активний відпочинок, рукоділля; (11) – інтелігентний, рішучий, товариський, відповідальний; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – службовець; (15) – проживаю з батьком, матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-453-27-09.

64) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 17.11.1958 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – шатенка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – серйозний, працьовитий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – повар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-570-56-22.

65) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, православна, 20.03.1973 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, товариська, весела; захоплення, інтереси: – духовне життя, природа, подорожі; (11) – чесність, побожність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота у сфері обслуговування; (15) – матеріально незалежна, проживаю з батьками; (16) – Рівненська обл.; контакт. тел.: +3-(098)-922-39-05.

66) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 10.06.1988 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 70 кг.; очі – голубі; волосся – темно-русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, працелюбна, весела; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – надійний, працьовитий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – тов. стосунки, створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-437-59-45.

67) група «Б»: ЯРИНА. Українка, греко-католичка, 29.05.1969 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 85 кг.; очі – карі; волосся – шатенка; (7) – добрий; (8) – інколи паління; (10) – енергійність, відповідальність, чесність, доброта; захоплення, інтереси: – краєзнавство, подорожі, фото/відеозйомка, рукоділля; (11) – добрий, порядний, чесний, самодостатній; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – ЦУП (церк. уневаж. подр.); (15) – дітей не маю, але планую; професія: – лікар; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(095)-603-21-04.

68) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 14.01.1958 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, надійна, порядна; захоплення, інтереси: – вишивка, картини, театр, фітотерапія, природа, квіти, замки; (11) – лікар, інтелігентний, господар, життєрадісний, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – провідний економіст; (15) – матер. і житлово незалежна, маю власний будинок; (16) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-672-23-69.

69) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, греко-католичка, 11.06.1977 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; очі – голубі; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – працьовита, доброзичлива, відповідальна, врівноважена; захоплення, інтереси: – спорт, музика, подорожі; (11) – приємної зовнішності, до 38 р., без ш/з та судимостей, працьовитий, бажано з вищ. освітою; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель англ. мови; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-717-50-02 або: +3-(093)-845-32-33.

70) група «Б»: СВІТЛАНА. Українка, православного обряду, 06.09.1966 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – русяве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра, романтична, надійна, акуратна, працелюбна, чуйна; захоплення, інтереси: – музика, театр, читання, подорожі; (11) – працьовитий, надійний, щоби не пив і не курив; (12) – так; (13) – 16 років; (14) – вдова; (15) – сину 21 рік, здоров'я задовільне, працює продавцем; професія: – вихователь д/у, приватна діяльність; (17) – матеріально незалежна, проживаю з сином і мамою; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – Буський р-н, м. Буськ; контакт. тел.: +3-(097)-223-43-40.

73) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, греко-католичка, 08.05.1980 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 65 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – спокійна, романтична; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, читання книг; (11) – відповідальний, чесний, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – соціальний працівник; (15) – матер. незалежна, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-626-56-34.

74) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 23.07.1982 р.н.; ріст – 153 см.; вага – 70 кг.; очі – карі; волосся – коричневе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – працьовитість; захоплення, інтереси: – спілкування з людьми; (11) – без шкідливих звичок, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер, менеджер з реклами; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-235-57-92.

75) група «Н»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 12.08.1971 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 80 кг.; очі – карі; волосся – русяве; (7) – здорова, незначна вада в ході; (8) – не маю; (10) – спокійна, відповідальна; захоплення, інтереси: – вишивання; (11) – бажання створити сім'ю та мати дітей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медичний працівник; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-680-65-05.

76) група «Н»: НАТАЛЯ. Українка, православна, 02.07.1976 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 57 кг.; очі – зелені; волосся – русяве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна, добра, товариська; захоплення, інтереси: – подорожі, мови, читання книг, релігія; (11) – добрий, чесний, порядний, без ш/з; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. незалежна, проживаю з родиною; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(093)-718-27-98.

77) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, православна, 02.01.1979 р.н.; ріст – 157 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добрий, серйозний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – менеджер; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(093)-701-71-78.

78) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 09.03.1979 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 59 кг.; очі – зелені; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна, сором'язлива; захоплення, інтереси: – література, музика, подорожі, спілкування; (11) – чесний християнин, добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(096)-613-65-17.

Чому не відбулося об'єднання Київського Патріархату та УАПЦ?

Фото: http://www.bilozerska.info/

Чимало православних вірних України щиро сподівалися, що вкотре започаткований восени 2011 року діалог між УПЦ Київського Патріархату та УАПЦ цього разу таки завершиться об'єднанням. На жаль, замість очікуваної єдності, перемовини завершилися так само, як і дві попередніх спроби – зривом домовленостей з боку УАПЦ.

Пояснюючи своє ставлення до такого сумного підсумку, Священний Синод Київського Патріархату в своїх документах назвав головну причину того, що сталося – об'єднання не відбулося через те, що два ключові архиєреї УАПЦ – митрополит Мефодій і митрополит Андрій – висунули умову фактичної відставки Патріарха Філарета з посади Предстоятеля Церкви.

Свій погляд на це питання представив і єпископ Євстратій Зоря (УПЦ КП): «Після відмови митрополита Мефодія підписати Підсумковий документ стало зрозуміло, що все йде до зриву конструктивного діалогу – за попереднім сценарієм 2001-го та 2005-го років. Після листопадового Архиєрейського собору УАПЦ таке розуміння переросло у впевненість, яку лише підтвердили позиції ключових архиєреїв УАПЦ, висловлені під час їхнього спілкування зі світським посередником діалогу. Саме тому Священний Синод Київського Патріархату 13 грудня 2011 р. прийняв рішення припинити офіційний діалог з керівництвом УАПЦ. Бо стало очевидним, що цей діалог використовується деякими його учасниками лише як ширма для досягнення давньої московської мрії – усунення Патріарха Філарета з посади Предстоятеля.

Слід підкреслити: УПЦ КП не відмовилася від діалогу з УАПЦ, як такого, але вирішила вести його лише з тими, хто справді прагне єдності та автокефалії Української Церкви, а не з тими, хто свідомо чи несвідомо грає своїми діями на руку Москви, намагаючись розхитати УПЦ КП та організувати переворот у її керівництві».

Філарет: Кіріл має намір ліквідувати незалежність УПЦ МП

Патріарх Московський Кіріл поставив перед собою мету знищити незалежність Української православної Церкви Московського патріархату. Про це в інтерв'ю журналу «Weekly.ua» заявив предстоятель Української православної Церкви Київського патріархату Філарет. «З цим пов'язані його часті приїзди до України, а в офіційних документах Священного Синоду Російської Церкви зникла навіть назва «Українська православна Церква». У постановах Синоду тепер говориться, що патріарх відвідав Київську, Харківську Луганську, Чернівецьку єпархії Російської православної Церкви», – відзначив Філарет. За його словами, все це свідчить про те, що керівництво Російської православної Церкви «не хоче бачити самостійну Українську Церкву навіть у складі Московської патріархії».

Патріарх Філарет також відзначив, що переговори між УПЦ Київського патріархату та Українською автокефальною православною Церквою зірвалися з вини Москви. «Річ у тім, що керівники УАПЦ ставлять умову – усунути мене від керівництва Церквою: мовляв, патріарх Філарет і предстоятель УАПЦ митрополит Мефодій повинні відмовитися від посад, а після цього Церкви об'єднаються і виберуть нового патріарха. Така умова ставиться протягом багатьох років, оскільки змістити мене з київської катедри – давнє бажання Москви. А митрополит Мефодій його озвучує», – заявив предстоятель УПЦ КП Філарет.

За даними Всеукраїнського соціологічного опиту населення України, проведеного фондом «Демократичні ініціативи» та фірмою «Юкрейніан соціолоджі сервіс» протягом 22 листопада – 6 грудня 2011 року, громадяни України позиціонують себе у таких конфесіях: Українська православна Церква Київського Патріархату – 31,1%, Українська православна Церква (Московський Патріархат) – 25,9%, Українська Греко-Католицька Церква – 8,5%, Українська автокефальна православна Церква – 1,7%, Римо-Католицька Церква – 1,1%, протестанти – 1%, мусульмани – 0,2%, важко відповісти – 6,2%.

Християни США обурені страхівками, що покривають витрати на контрацепцію

Протестантські та католицька общини розкритикували рішення адміністрації президента Барака Обами не звільняти релігійні організації від необхідності набувати медичної страхівки, яка покриває витрати на контрацепцію, стерилізацію та інші засоби, що провокують аборти. А саме таке нововведення передбачене ухваленням нового закону про охорону здоров'я.

Незважаючи на те, що деякі лікарські препарати, на які в обов'язковому порядку поширюється страхівка, можуть викликати переривання вагітності, рішення адміністрації Обами змушує працедавців набувати страхові поліси, які покривають витрати на такі препарати, навіть тоді, коли самі працедавці вважають це за аморальне. Ухваленням нового закону про охорону здоров'я адміністрація президента Обами намагається реформувати систему надання медичних послуг у США, розширивши, перш за все, перелік профілактичних медичних послуг. Християни ж вважають, що такий закон порушує право на свободу совісті багатьох віруючих американців і є антирелігійним.

Національна асоціація євангелістів також різко відреагувала на рішення Білого дому, висловивши своє «глибоке розчарування» щодо прийнятого закону. Свобода совісті є «священним даром від Бога, а не ґрантом від держави», – заявив віце-президент зі зв'язків із державними органами

цієї організації Гален Кері, і «жоден уряд не має права змушувати своїх громадян іти на компроміс зі своєю совістю, зневажаючи наші найзаповітніші свободи та створюючи небезпечний прецедент». Обурені християни також стверджують, що уряд США і так щороку виділяє близько $ 1,9 млрд. коштів платників податків на реалізацію програми планування сім'ї.

Враховуючи серйозне обурення християн ухваленням нового закону про охорону здоров'я, християнські общини можуть піти на те, аби сплачувати штрафи замість того, щоби йти на компроміс зі своєю совістю.

ТЕОДОР РОМЖА: ЄПИСКОП-МУЧЕНИК

Після армійської служби єпархія направляє його душпастирем у села Березово та Нижній Бистрий Хустського району.

Але це не те, чого потребував Ромжа. У листі до товариша у Швейцарію він іронічно пише: «Тутешня моя робота не має майже нічого спільного з місійною діяльністю: вже виджу, що за п'ять років із мене буде добрий сільський піп».

Втім, він вирізняється з-поміж інших греко-католицьких панотців. Власне, ламає сам стереотип уніатського священика. Під впливом «Руссікуму» відпустив довгу чорну бороду, що на Закарпатті асоціювалася завжди з православ'ям. Був вірним і дуже бережливим до православних літургійних приписів, які досконало вивчив у колеґії. Окрім того, залишався сучасною людиною – до вірних їздив на велосипеді. Полюбляв рибалити, лижний відпочинок, цигарки, радіо. Але бачив, що на Закарпатті знайти себе йому не вдається. Тому мріє про докторат у Римі.

Проте на заваді стає політика. 22 вересня 1938 року його знову мобілізують до війська. Однак Чехословаччина не наважується на війну з Гітлером і врешті-решт розпадається. Закарпаття окуповує Угорщина. У нових умовах влітку 1939-го єпископ Олександр Стойка іменує 28-річного Теодора Ромжу, з яких той сім років простудіював у Римі, професором Ужгородської духовної семінарії. На цей час у молодого священика вже був закордонний паспорт, проте він мусив підпорядковуватися волі керівництва. Це був останній шанс піти місіонерським шляхом. З цього часу доля Теодора Ромжі від нього вже не залежала. Все розвивалося наперед визначеним руслом.

У семінарії він, крім усього іншого, виконує обов'язки духовного наставника, тобто стежить за душевним станом кожного семинариста. Всі відзначають високу вимогливість о. Ромжі як до себе, так і до інших. Молодий викладач налаштований критично до порядків у семінарії. «Пора би врешті покінчити зі старою, дряхлою традицією, яка, по-моєму, базується на принципі матеріальної зацікавленості, – пише він ректору «Руссікуму». – Мені здавалося дуже дивним, коли добрим називали парафію, де священик має високі прибутки, а поганою – де невисокі. Це означає, що критерієм «доброго» чи «поганого» приходу є не любов до Бога і досконале життя вірних, а щось матеріальне». Він і далі залишався ідеалістом-місіонером, для якого найцінніше – це самопожертва.

Сходження

Мукачівська греко-католицька єпархія в ті часи була ареною великої політичної боротьби. Угорщина хотіла зробити її своїм інструментом у справі мадяризації тутешнього населення, але наштовхувалась на опір. Єдності не було навіть у самому керівництві єпархії. За таких обставин раптово помирає єпископ Олександр Стойка, у якого в останні роки виникли деякі суперечності з мадярами. Угорці нарешті отримали можливість одягнути єпископську митру на свого кандидата. Але Рим був проти, тому процес призначення нового єпископа затягується. 2 січня 1944 року Апостольський Престіл призначає лише тимчасового адміністратора Мукачівської єпархії – угорського Гайдудорозького єпископа Миколая Дудаша.

Усе різко змінює ситуація на Східному фронті. Бої точаться вже в Карпатах, і всім зрозуміло, що незабаром радянські війська вступлять на Закарпаття.

(Далі - у наступному числі «Мети»)

Олександр ГАВРОШ,
«Український тиждень»

Чи знає диявол наші думки?

– Чи може Сатана читати наші думки? Чи знає він, про що ми думаємо? Я чув різні думки. Наприклад, що диявол, на відміну від Бога, не має доступу до наших таємних думок. А от в одній книзі колишній сатаніст розповідає, що він використовував диявольську владу, щоб читати думки своїх співрозмовників. Що ж говорить на цю тему католицьке вчення?

– Так, диявол, на відміну від Бога, не має доступу до потаємних думок людини. На підтвердження цього можна навести витяги з текстів Святих Отців. Наприклад, Дидим Олександрійський, званий також як Дидим Сліпий – християнський автор середини III століття, – писав на захист Божественності Святого Духа таке: «Якщо про Духа Святого, подібно як про Отця і Сина, говориться, що Він живе в душі і внутрішній людині, то нечестиво говорити, що Він – творіння. Знання, добрі якості, мистецтва, а також протилежні їм збурення, пристрасті і неуцтво можуть жити в душах, але не як субстанції, а як акциденції; а створена природа не може жити в душі».

Ми вже передбачаємо заперечення: а як же Юда? У 13-му розділі Євангелія від Івана сказано, що «увійшов в нього Сатана». Але тут Сатана увійшов у людину не своєю субстанцією (таке можливо одному тільки Богові), а лише своїм впливом, своїми віроломними радами, лукавим обманом. Святий Тома Аквінський, посилаючись на Дидима Сліпого, стверджує, що лише один Бог – і тільки Він – має владу проникати у сутність душі.

Найбільше, що може зробити Сатана, якщо Бог це допустить, – то це опанувати тілом людини, але в жодному разі не душею, де перебувають наші думки і схильності.

Як же тоді розуміти слова процитованого автором колишнього сатаніста, який «використав диявольську владу, щоб читати думки своїх співрозмовників»? Річ у тім, що не думки, а справи наші можуть бути видимі для диявола. І в цих справах він може вгадати думку. Наші наміри, наші думки диявол може побачити в наших діях. У цьому сенсі колишня жертва сатаністської секти права.

Але, повторюємо, наші думки не можуть бути безпосередньо видимі дияволу. Він не має влади проникати в потаємні думки і в нашу совість. Там, у цій святині, ми перебуваємо один на один з Богом, як підтверджує і наука Другого Ватиканського собору: «Совість – найпотаємніше ядро людини, його святая святих, де вона залишається наодинці з Богом, чий голос звучить у глибині її душі».

Чи нормально для християнина боятися смерті?

Чи нормально для християнина боятися смерті? Чи не означає це, що людина боїться Божого суду? Я розумію, що, як віруючий, я повинен приймати смерть спокійно і з довірою до Господа. Але одна справа – розуміти це, інше – приймати всім серцем...

– Чи нормально для християнина, для віруючої людини відчувати страх смерті? Так, це цілком природно для кожного з нас. Адже смерть робить замах на найпрекрасніше благо, яке у нас є – життя, заради якого Бог нас навіть наділив інстинктом самозбереження.

По відношенню до смерті ми відчуваємо подвійний страх. По-перше, смерть сама по собі – це мука, страждання. Святий Тома Аквінський говорив: «Смерть і будь-яка тілесна вада, як і непослух плоті духу, – це страждання за гріх прародичів». А оскільки вона позбавляє найпершого блага людини – життя, то вона є найбільшим стражданням. Смерть необоротно відрізає нас від цього світу, від усіх земних, тимчасових благ, яких ми потребуємо і які любимо. Тому інстинктивно ми уникаємо всього того, що може нанести хоча б найменшу шкоду нашому земному життю.

Але, як справедливо зауважує автор питання, поряд зі страхом смерті людина відчуває і страх Божого суду, побоювання, що Бог після смерті, так би мовити, «пред'явить рахунок», про який ми не підозрювали. Така боязнь Божого суду допомагає нам піклуватися про наше майбутнє життя. Святий Петро в Першому Посланні каже: «І коли праведник ледве спасеться, то грішник і безбожний де з'явиться?» (1 Пт. 4, 18). Не треба забувати і про вигук ангела з Книги Одкровення: «Пострашіться Бога і віддайте Йому славу, бо приходить година суду Його» (Одкр. 14, 7). Читаємо також в Євангелії від Луки: «Один із повішених злочинців зневажав Його, кажучи: «Хіба ти не Христос? Спаси себе і нас!» А другий, озвавшися, скартав його і мовив: «Чи не боїшся Бога, ти, що покутуєш ту саму кару?» (Лк. 23, 39).

Обидва ці аспекти нашої боязні смерті насправді спасенні: перший веде нас до того, що ми дбаємо про нинішнє життя, а другий – про життя майбутнє.

(Продовження на стор. 11)

Колядувала душа

Різдво 1991 року видалось морозним… Та чомусь на серці не було тієї радості, котра так нуртувала у попередні роки. Радше був смуток. Смуток від того, що моє село, мої люди, котрі так дорогі моєму серцю, зустрічають Різдво Христове збентеженими, стривоженими, розсвареними. Радянська влада конала, однак не хотіла з цим миритися. Щоб посіяти сумнів серед несвідомих християн і у той спосіб зберегти свій вплив на ситуацію у церковному питанні, партійні функціонери вкинули в народ ідею про «козацьку», «незалежну», «свою – українську» тощо, Церкву. Так люди поділились, і коляда вже не була такою урочистою.

Однак у серцях зростала надія, що має відбутися щось величне, щось сокровенне. Адже зовсім недавно, на зимового Миколая, до Кропильник, що в кількох кілометрах від нашого села, на празничну відправу приїхав греко-католицький священик зі Львова. Це був світлої пам'яті о. Василь Михайлюк, редемптурист. Саме він відслужив першу публичну Службу Божу у наших краях, на Мостищині.

Відправа була величною. Людей у невеличкій церковці зібралось дуже багато, із усіх навколишніх сіл. Як-не-як – Церква виходила з підпілля.

Після св. Літургії о. Василь відслужив Велике Водосвяття, освятивши воду. Дяк Ярослав Білову, завбачливо випросив у костелі величеньку пачку образків, і після водосвяття до нього потягнулися мозолисті руки з бажанням отримати образочок. На очах багатьох людей стояли сльози. Обхід довкола храму був урочистим і величним. Після відправи люди розходились, піднесені на дусі і з трепетом у серцях.

Від Миколая до Різдва – раптом два тижні. Окрилені люди гомоніли про празник у Кропильниках і одні одних перепитували, чи буде відправа на Різдво. Зі Львова переказали, що на Різдво відправа розпочнеться о 2-ій годині ночі.

Після Святої Вечері спати ніхто не лягав, люди збиралися до Церкви. Молодші, колядуючи, прошкували снігом через горбок, старші шукали якогось транспорту. Водій львівського автобуса, що ночував у селі, згодився відвезти людей на Богослужіння. Бажаючих набилося повний салон. Так, колядуючи, приїхали під церкву, і церковне подвір'я наповнилося гамором.

Сільська церковця вже кілька десятків років не бачила стільки людей. На хорах зібралися співаки і щораз розпочинали нову коляду. Час минав, а відправа не починалася – не

було священика. Люди тривожились: чи не надаремне приїхали? Та раптом у храмі пролунало грімке «Христос Рождається!» – це пан Ярослав Біловус, або, як на нього кажуть у селі – Дозик – запровадив до храму священика. Люд ожив, заворушився і гулко видихнув «Славімо Його!»

Священик поцілував іконку на тетраподі і увійшов до святилища. Я зразу впізнав його – це був світлої пам'яті о. Богдан Білинський, професор підпільної семінарії. Це був мій Учитель. Саме він, з благословення світлої пам'яті митрополита Володимира Стернюка, викладав нам моральну науку у підпільній семінарії.

За якусь хвилю розпочалося богослужіння – Повечір'я Велике, Утреня і Божественна св. Літургія. Відправа тривала понад три години. Однак час злетів миттєво і наступало Різдво – перше Різдво після виходу Церкви з підпілля.

Відтоді минуло вже понад двадцять років, проте тодішня коляда до сьогодні бринить у моїх вухах. Це колядувала Церква, яка позбулася кайданів. Це колядувала душа…

P.S. За якийсь час під час розмови пан Біловус розповів таке: «Повечерявши, я поїхав до о. Богдана, як попередньо і домовлялись. Мій старенький «Запорожець» гріб сніг як міг. Раптом виявилось, що в автомобілі не працює пічка, а надворі як-не-як мороз сягав 10 градусів. Прийшовши до хати, кажу до їмості: «Давайте коц!» Тим коцом обмотали о. Богданові ноги та й поїхали. Адже люди чекають! А по дорозі, як назло, ще й колесо спустило. Диявол намагався перешкодити людській радості, та ми з отцем молилися вервицю до Богородиці. Молитва перемогла».

о. Іван ГАЛІМУРКА

ЯК ВИГЛЯДАЛО НАВЧАННЯ У ПІДПІЛЬНИХ СЕМІНАРІЯХ УГКЦ?

Навчання майбутніх священиків відбувалося індивідуально, в монаших спільнотах і в своєрідних «підпільних семінаріях» у різних місцевостях, зокрема, у с. Зимна Вода біля Львова (з 1956, єп. Микола Чарнецький, єп. Петро Козак, протоігумен Филимон Курчаба для редемптористів), с. Дора на Івано-Франківщині (з 1968 р., о. Михайло Косило), м. Тернопіль (з кін. 1970-х рр., о. Василь Семенюк, вихованець о. Косила), м. Івано-Франківськ (з 1980-х, єп. Павло Василик), с. Боржавське на Закарпатті (з поч. 1980-х рр., о. Іван Марґітич), м. Самбір (з сер. 1980-х рр., о. Микола Куць ЧНІ), м. Дрогобич (з кін. 1980-х рр., о. Мирон Бендик) і м. Львів (єп. Володимир Стернюк, о. Богдан Білинський та інші).

Переважно навчання тривало досить довго та було індивідуальним. Одного чи декількох кандидатів закріплювали за старшим освіченим священиком, який забезпечував їх довоєнними підручниками, диктованими перекладами з латини або інших мов і, водночас, доповнював їхню загальну освіту. Індивідуальний підхід до навчання був зумовлений ще й тим, що більшість підпільних семінаристів працювали і тому вчитися могли лише у свої вихідні дні. Іноді заняття проводилися семестрами, якщо на це дозволяв профіль роботи. Так, о. Григорій Канак працював мотористом на кораблі та три місяці був у рейсі (вчився сам з книжок, магнітофонних записів Служб Божих), а наступні три місяці мав відпочинок. У цей час він стаціонарно навчався в Івано-Франківській підпільній семінарії під керівництвом владики Павла Василика. Деколи наука затягувалася через службу в армії: о. Зиновій Гончарик вчився в о. Косила в Яремчі впродовж 1977-78 і 1980-84 рр.

Бувало й таке, що підготовка починалася ще в шкільні роки, і тому навчання тривало дуже довго. Так, Олег Говера став семінаристом підпільної семінарії о. Василя Семенюка, будучи учнем 7 класу (14 років): «Я почав студіювати в досить ранньому віці. І через те мій курс був уже механічно розкладений... розтягнутий на трохи довший проміжок часу. За той час, поки я студіював, вже два випуски в семінарії були... І вік ще був досить молодий, так що я студіював довший час».

Самі заняття один викладач міг проводити в різних місцях і з різною періодичністю. Отець О.Говера згадує, що він навчався «і в межах Франківська, було і поза Франківським. Навіть часом були і в домі отця Василя біля Яремча. Часом там збиралися, часом – в Делятині. Була в нас також квартира, якою могли користати. Фактично, в цілому зборі ми досить рідко збиралися, оскільки треба було певної конспірації, бо чим більше людей, тим більше замітно. Треба було зважати на те, що сусіди часом приглядалися, і навіть бувало таке, що повідомляли певні органи. Через те тут треба було діяти дуже обережно... Траплялись випадки, що викривали ті чи інші місця. Тому ми змушені були перебиратися в інші квартири...

У підпільній семінарії програма була розрахована так, що збиралися студенти на лекції в певний час. То було, скажімо, раз на тиждень чи на два тижні. Пізніше давали додому [завдання]... Треба було підготувати лекції, чи навіть давали довідкову літературу, з якої треба було скористати... оскільки не було можливості щодня там збиратися, просто не було фізичної можливості. Фактично графіка такого стабільного – де, коли, в якому часі, в якому місці будуть навчання – не було, оскільки реґулювалися нам дні. Часом випадало швидше, часом – пізніше».

Зрозуміло, що навчальна програма була значно вужчою, ніж у колишніх регулярних семінаріях, і включала лише найважливіші та найнеобхідніші предмети. До таких належали моральне і пасторальне богослов'я, догматика, канонічне право, обрядовість, Святе Письмо, філософія, церковна історія, а також етика та церковний спів. Найповніший перелік дисциплін маємо зі спогадів про «підпільну семінарію» о. М.Косила: катехизис (за підручником Ф.Шпіраґо у 3 томах, переклад Я.Левицького), моральне богослов'я (за підручником Нольґена в рукописному перекладі о. С.Лукача, пасторальне богослов'я (за підручником Юліана Пелеша), літурґіка (за рукописним підручником «Обряди» о. С.Лукача), подружнє право (за підручником Мильницького та рукописним конспектом лекцій о. С.Лукача), канонічне право, герменевтика, патрологія (за підручником о. В.Лаби), апологетика, пасторальне право, історія Вселенської Церкви, філософія, історія України, церковнослов'янська мова, основи грецької та латинської мов, церковний спів (за підручниками Полотнюка і Дольницького), догматика, гомілетика, біблійна історія.

Підпільні греко-католицькі богослови студіювали також православну літературу. Але і після закінчення навчання молоді священики, за їхніми інтерв'ю, досить часто відчували певний брак знань. У таких випадках допомагало спілкування зі старшими й досвідченими душпастирями та самоосвіта.

(Відповідь на це питання взято зі статті: Ks. Borys Gudziak, Switlana Hurkina, Oleh Turij «Hierarchia i duchowienstwo ukrainskiego Kosciola greckokatolickiego w podziemiu» / Polska-Ukraina. 1000 lat sasiedztwa, t. 4 (Przemysl, 1998), яка також опублікована в: Історія релігії в Україні, т. 4: Католицизм / за ред. П.Яроцького, Київ, 2001).

Світлана ГУРКІНА, о. Олег ГОВЕРА,
2.maidan.org.ua

Заробітчани

Шановні читачі!

Сьогодні з благословення Протосинкела Львівської архиєпархії Преосвященного Венедикта у нашому часописі «Мета» започатковуємо сторінку «Заробітчанська хвиля», де розповідатимемо про життя міґрантів-заробітчан та їхніх родин як за кордоном, так і в Україні, про роботу Пасторально-місійного відділу УГКЦ та про старання референтури у справах міґрантів та імміґрантів Львівської архиєпархії. Тут ви зможете почерпнути вісті про життя українських церковних спільнот за кордоном, про роль нашої Церкви – єдиної інституції, яка опікується нашим народом у світі, про душпастирську працю з міґрантами. Будемо розповідати правду про сучасне українське трудове заробітчанство, подаватимемо свідчення міґрантів та їхні творчі роботи, наукові дослідження, цікаві інтерв'ю тощо. Маємо надію зав'язати діалог з вами – нашими читачами. Просимо відгукуватися на наші статті та присилати свої. Згідно з дослідженнями, у кожній другій сім'ї на Львівщині хтось один (або двоє) працюють за кордоном. Ви можете поділитися, як живеться сім'ї без батька чи матері. Наша сторінка має на меті допомогти родинам, котрі зазнали заробітчанства, та надати перші поради тим християнам, котрі збираються у далекі світи. Спробуємо з вами спільно відповісти на питання: чи виправдана така довготривка розлуками між подругами, чим загрожує виховання дітей на відстані, чи виправдана жертовність заробітчан, чи готові ми до розлуки і як духовно її пережити, зберегти сім'ю, родину. Про все це ми говоритимемо щиро, намагаючись зрозуміти та допомогти нашим братам і сестрам. Практикуватимемо молитовні заходи та духовні порадні.

У сьогоднішньому першому номері «Заробітчанської хвилі» ми розповімо вам про зустріч міґрантів та їхніх родин у Києві, започаткуємо рубрику «З історії» та у старий Новий рік за українським звичаєм засіваємо Вас житом-пшеницею, всякою пашницею на щастя, на здоров'я, на новий рік, щоб Вам жилося краще, ніж торік! Хай щедро засівається на сторінках нашої газети добірними зернами мудрості, глибиною знань, відлуннями новин духовності, гарним діалогом з читачем.

Марія Гапук, референт у справах міґрантів та імміґрантів Львівської архиєпархії.

З історії

Нещодавно при Українській Греко-Католицькій Церкві створено новий Пасторально-місійний відділ (ПМВ), який опікується українськими міґрантами у всіх країнах світу та в Україні. Очолює відділ владика Йосиф Мілян. На Синоді єпископів у вересні 2010 року було приділено багато часу проблемам праці з міґрантами. Так, при кожній єпархії УГКЦ призначено референта у справах міґрантів та імміґрантів. Головна мета – створити духовні порадні, куди може звернутися кожен міґрант чи його рідні зі своїми проблеми. А проблем багато. Одна з найголовніших – відчуження, нерозуміння тієї людини, що повернулася з заробітків, зневага, приниження. Іноді такі люди взагалі не мають до кого повернутися, бо зруйновані сім'ї, родини.

Праця з заробітчанами та заробітчанськими родинами в Україні розпочалася значно раніше – ще у 2005 році. Її започаткував отець В.Поточняк тодішній Пасторальний координатор УГКЦ в Італії. Тоді ж була проведена перша конференція «Врятуймо українську родину» з участю заробітчан та їхніх родин у місті Дрогобичі. Пізніше, у 2006 році, створено виставкову експозицію «Наші в Італії» та спільноту колишніх заробітчан «Пієта». У тому ж році відбулася перша проща заробітчан та їхніх родин із Самбора до Зарваниці, яку зорганізували українці-заробітчани Болоньї (Італія) та «БФ Карітас» Самбірсько- Дрогобицької єпархії. Проведення піших десятиденних прощ міґрантів до Зарваниці вже стало доброю традицією, а під патронатом Пасторально-місійного відділу вони стали значно масовішими та духовно глибшими.

Останнім часом ПМВ УГКЦ значно розширив працю з міґрантами: в останню суботу кожного місяця відбуваються зустрічі з міґрантами та їхніми родинами в різних містах України. Такі зустрічі скріплюються молитовно нічними прощами до Грушева, Страдча, Погоні, Кохавини чи нічними чуваннями, як ото в Самборі чи Гошеві. Практикуються реколекції, вишколи для активістів, презентації духовних творів заробітчан. Церква організовує конференції з міґрантства, викликаючи на діалог владу та соціальні установи. Бо міґранти/заробітчани є часткою духовної України, і ми не можемо відвернутися від їхніх проблем. Церква шукає й об'єднує наших міґрантів у велику Христову родину, подає духовну підтримку, вчить молитовної сили.

У Львові в архикатедрі святого Юра неодноразово відбувалися прес-конференції та конференції з заробітчанства, проводилися зустрічі міґрантів з нічною пішою прощею до Страдча. Наступна така зустріч у Львові відбудеться в березні 2012 року. Запрошуємо Вас долучитися до нашої прощі. Не залишайтесь осторонь цих проблем, бо й Ви або Ваші рідні можуть також опинитися за кордоном. Будьте духовно свідомі усіх перемін, які несе міґрація.

Протестанти і апостольське спадкоємство

– Що означає «апостольське спадкоємство» і чому його не можуть мати протестанти? Які відносини між католиками і Свідками Єгови?

– Тут у нас містяться два різні питання. По-перше, неправильно говорити, що протестанти «не можуть мати апостольського спадкоємства». Просто вони вважають цей аспект зайвим, раз, згідно з їхнім вченням, Таїнства позбавлені найголовнішого їх ефекту – передачі Божественної благодаті. Згідно з цим вченням, навіть після Христового пришестя людина глибоко пошкоджена у своїй природі, і її справи також глибоко пошкоджені. Таким чином, людина спасається не благодаттю, яка її освячує, а тільки вірою в Христа: тому що через Його жертву Бог спасає людство.

Ми, католики, як і православні, віруємо, що Ісус передає нам Божественне життя, яке переображує нас внутрішньо, очищує та освячує. І звичайний шлях до набуття цього Божественного життя – Таїнства. Особливо – Таїнство Євхаристії та Таїнство Покаяння: для перемінення і для відпущення гріхів необхідна Божественна влада, і ніхто не може сам себе нею наділити. Цю владу можна тільки отримати. Таку Божественну владу від самого Христа і отримали апостоли, а потім передали цю владу своїм наступникам через безперервний ланцюжок рукоположень Таїнства священства, аж до наших днів.

Наступники апостолів – єпископи. Це і називається апостольським спадкоємством. Навіть якби протестантський пастор вірив у реальну присутність Ісуса в Євхаристії, навіть якби він вірив у владу відпущення гріхів при вимові слів перемінення або відпущення гріхів, не відбулося б ані перемінення, ані відпущення гріхів, оскільки протестантський пастор не отримав Божественної влади, переданої єпископом, який, у свою чергу, отримав її від іншого єпископа – і так далі, по безперервному ланцюжку, який походить нашого Господа.

Що ж стосується другої теми – Свідків Єгови, то жодних відносин між Католицькою Церквою і Свідками Єгови не існує. Мова йде про секту, яка не бажає вступати в діалог із Церквою. Крім того, Свідків Єгови не можна визнавати християнами, оскільки вони не вірять у Божественність Ісуса Христа і в таємницю Пресвятої Трійці.

Радіо Ватикан

***

Бог існує! Доведено наукою

Минулоріч польський священик і математик Міхал Геллер, який дружив з покійним Папою Іваном Павлом II, отримав найвагомішу наукову премію за роботу, що демонструє, як математика може надати непрямі докази існування Бога. 72-літній професор, фахівець з космології та філософ спеціалізується на математиці й метафізиці. Як стверджують представники Фонду Темплтона, який уже протягом 35 років присуджує премію «За прогрес у дослідженнях або відкриттях в галузі духовних реалій», дослідження професора Геллера «розширили метафізичні горизонти науки».

На здобуття премії кандидатуру професора Геллера висунув ректор Яґеллонського університету в Кракові професор Кароль Муйжель. Про свого висуванця він каже так: «Його унікальність як творчого вченого і мислячого віруючого привносить в науку відчуття трансцендентної таємниці, а в релігію – погляд на Всесвіт широко розплющеними очима ученого... Він увів важливе поняття теології науки. Він зумів показати, що релігія, яка ізолює себе від наукових досліджень, непереконлива, а наука, що не визнає інших шляхів розуміння, сліпа».

Батько Міхала Геллера брав участь у будівництві заводів в Польщі і приєднався до групи, яка саботувала запуск хімічного заводу на півдні в час, коли нацисти напали на його батьківщину на початку Другої світової війни. Сім'я втекла до Львова, а звідти була вислана до Сибіру, де М.Геллер закінчив початкову школу. На час, коли він закінчив середню школу, війна вже завершилася, і сім'я повернулася до Польщі. Коли Міхал вирішив поступити в семінарію, його батька знову почали переслідувати. Незважаючи на спроби придушення релігії в Польщі, М.Геллер досяг вершин у своїй області, займаючись дослідженнями в університетах по всьому світу, включаючи Оксфорд і Льєж.

При перебуванні архиєпископом Кракова кардинала Кароля Войтили Міхал Геллер співпрацював з майбутнім Папою і пізніше став одним з учених, яких кожного літа запрошували до Кастель-Ґандольфо, літньої резиденції Папи, для обговорення їхніх досліджень.

Сам лауреат повідомив, що віддасть свою премію на створення нового Центру Коперніка в Кракові – осередку досліджень в галузі науки і теології. Сума премії коригується щороку, аби її розмір завжди був більшим від суми, що видається Нобелівським фондом, і в 2010 році склала 820 тисяч євро.

Аборти і гомосексуалізм – найбільші проблеми сучасної Європи

Католицькі духовні лідери Іспанії під час церковного служіння на початку цього місяця в Мадриді висловили думку про те, що аборти є більшою проблемою, ніж безробіття.

У своїй проповіді, направленій на зміцнення родинних цінностей, лідери іспанської католицької Церкви також стверджували, що Організація Об'єднаних Націй намагається перетворити весь світ на геїв.

Кардинал Антоніо Руко Варела розповів в своєму посланні «Християнська сім'я – надія Європи» про те, що уряд намагається підірвати християнські родинні цінності, і що необхідність збереження цих цінностей має первинне значення.

На його думку, аборти є головними винуватцями знищення сім'ї.

«Інститут сім'ї в Іспанії знаходиться в небезпеці», – додав Руко. Він вважає, що такі спірні питання як аборти і евтаназія несуть в майбутньому тяжчі наслідки для Європи, аніж економічна нестабільність.

Папа Римський Венедикт XVI також висловлює своє негативне відношення до абортів. У недавній своїй заяві він, зокрема, наголосив: «Той, хто відмовляється захищати зачату, але ненароджену, людину, здійснює страшну моральну провину. Загибель безневинних ніколи не може бути узаконена. Це робиться для того, щоб підірвати основи суспільства».

Окрім, проблеми реалізації права на життя, іспанська католицька Церква також виступає проти гомосексуалізму.

Єпископ Кордови Деметріо Фернандес сказав своїй пастві в грудні, що ООН активно намагається перетворити світову спільноту на геїв.

«Міністр у справах сім'ї папського уряду кардинал Антонеллі розповів

мені кілька днів тому в Сарагосі, що ЮНЕСКО розробило такі програми, по яких протягом наступних 20 років половина населення планети буде гомосексуалістами, – поділився своїми переживаннями Фернандес. – Для цього вони вже створили окремі програми, по яких упроваджується нова ідеологія. Такі програми вже використовуються в наших школах».

Висловлюючи свій погляд на проблему Папа Римський в своєму виступі перед журналістами під час свого перебування в Іспанії торік сказав: «Протистояння між вірою і сучасністю знову відбувається і це протистояння дуже напружене сьогодні».

Різдвяна притча

Жив-був один чоботар. Овдовів він, і залишився у нього маленький син. І ось напередодні свята Різдва Христового хлопчик говорить своєму батькові:

– Сьогодні до нас в гості прийде Спаситель.

– Та годі тобі, – не повірив чоботар.

– Ось побачиш – прийде. Він Сам мені про це сказав уві сні.

Чекає хлопчик дорогого гостя, у вікно виглядає, а там все немає нікого. І раптом бачить – на вулиці двоє розбишак б'ють якогось хлопчиська, а той не чинить жодного опору. Вибіг син чоботаря на вулицю, розігнав кривдників, а побитого хлопчика завів у будинок. Нагодували вони його з батьком, умили, причесали, і тут син чоботаря каже:

– Тату, у мене – дві пари чобіт, а у мого нового друга пальці з взуття вивалюються. Дай-но я йому свої валянки віддам, адже на вулиці ой як холодно. До того ж, сьогодні ой яке свято!

– Що ж, хай буде по-твоєму, – погодився батько.

Віддали вони хлопчикові валянки, і той, радісно сяючий, додому пішов.

Пройшов деякий час, а синок чоботаря все від вікна не відходить, виглядає в гості Спасителя. Тут біля дому проходить жебрак і просить:

– Добрі люди! Нині – Різдво Христове, а у мене три дні ані крихти в роті не було. Нагодуйте, Христа ради!

– Заходь до нас, дідусю! – покликав його через вікно хлопчик.

– Дай тобі, Боже, здоров'я!

Нагодували, напоїли вони з батьком бідолашного, і той пішов від них, втішений.

А хлопчик все Христа чекає, вже й хвилюватися почав. Настала ніч, на вулиці ліхтарі засвітили, завірюха мете. І раптом син чоботаря зривається:

– Ой, тату! Там якась жінка біля стовпа стоїть з маленькою дитинкою. Поглянь, як їм, бідним, холодно!

Вибіг хлопчина на вулицю, привів жінку з дитям до хати. Нагодували вони їх, напоїли, а синок і каже:

– Куди ж вони підуть у такий мороз, тату? Он яка на вулиці завірюха розігралася! Нехай вони заночують у нас.

– Та де ж у нас ночувати? – запитує чоботар.

– А ось де: ти – на канапі, я – на скрині, а вони – у нашому ліжку.

– Що ж, нехай…

Нарешті всі вляглися спати. І сниться хлопчикові, нібито приходить до нього нарешті Спаситель і говорить ласкаво:

– Дитя ти моє миле! Будь щасливим на все своє життя.

– Господи, а я тебе вдень чекав! – здивувався хлопчик.

А Господь каже:

– Так Я ж до тебе вдень тричі приходив, дорогий ти мій. І тричі ти прийняв Мене. Та так, що краще й придумати не можна!

– Не розумію, Господи. Коли ж?

– Не впізнав ти Мене, але все одно прийняв. Перший раз ти не хлопчиська врятував від рук розбишак, а Мене. Як Я колись прийняв від злих людей плювки і рани, так і отой хлопчисько нині. Спасибі тобі, мій рідний.

– Господи, а коли ж Ти другий раз до мене приходив? Я у вікно всі очі продивився, – запитує син чоботаря.

– А другий раз – це зовсім не жебрак, а знову Я до тебе приходив. Ви з батьком самі скориночки їли, а мені святковий пиріг віддали.

– Ну, а третій раз, Господи? Можливо, я б тебе хоч втретє впізнав?

– А третій раз Я у тебе навіть ночував зі Своєю Матір'ю.

– Як же так?

– Колись нам довелося втікати від Ірода до Єгипту, так ти і Мою Матір біля стовпа, як у єгипетській пустелі, знайшов і пустив нас під свій дах. Будь щасливий, мій рідний, навіки!

Прокинувся хлопчик вранці і розглядається:

– А де ж жінка з дитям?

Дивиться – а вдома вже немає нікого. Валянки, які він вчора бідному хлопчикові подарував, знову в кутку стоять, на столі – святковий пиріг незайманий. А на серці – така невимовна радість, якої ще ніколи не було.

Вітаємо Ювілярів!

У лютому святкують ювілеї:

20-річчя священства – о. Іван Духнич (02.02)
20-річчя священства – о. Володимир Білоцький (15.02)
20-річчя священства – о. Ігор Ковальчук (15.02)
20-річчя священства – о. Петро Рак (15.02)
20-річчя священства – о. Федір Романишин (15.02)
20-річчя священства – о. Іван Чичерський (15.02)
5-річчя священства – о. Олег Островський (11.02)
5-річчя священства – о. Андрій Корчагін (15.02)
5-річчя священства – о. Василь-Руслан Тузяк (25.02)

65-річчя уродин – о. Василь Пукас (14.02)
45-річчя уродин – о. Роман Галамай (18.02)
40-річчя уродин – о. Володимир Гавриленко (23.02)
30-річчя уродин – о. Богдан Волощак (09.02)

Гробницю святого Петра у Ватикані відкрили для туристів

У Ватикані відкрили для прочан та туристів частину стародавнього некрополя під базилікою святого Петра, що веде до гробниці апостола. Відреставрований простір некрополя, започаткованого в перші століття після Різдва Христового, представив кардинал Анджело Комастрі.

Кардинал Комастрі очолює так звану «Фабрику святого Петра» – римське куріальне відомство, що займається питаннями ватиканського храму. На презентації кардинал розповів про складнощі, з якими зіштовхуються реставратори, що працюють зі стародавніми некрополями.

Сучасний собор св. Петра стоїть на місці старої базиліки, спорудженої ще в IV ст. імператором Костянтином Великим. Ватиканські некрополі були виявлені археологами не так давно: лише в 1930-х рр. учені розкопали під старою базилікою ще один рівень, де археологи виявили поховання I-IV століть. Вони розташовані навколо однієї великої гробниці, на якій і знайшли знаменитий напис «Петро тут», і яка міститься точно під вівтарем головного католицького собору.

NEWSru.com

Верховна Рада заборонила рекламу ворожок

Верховна Рада України у першому читанні заборонила рекламу послуг знахарів та ворожок на ТБ і в друкованих ЗМІ. За основу було прийнято проект закону № 8371 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів» (щодо захисту населення та інформаційного простору від негативного впливу). За таке рішення проголосували 302 народні депутати.

Законопроектом вносяться зміни до законів «Про рекламу», «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», «Про телебачення і радіомовлення». Зокрема, зміни передбачають заборону рекламування та розповсюдження інформації про окультно-містичні послуги знахарів, чаклунів, шаманів, магів, екстрасенсів, ворожок, спіритів, астрологів, віщунів та інших осіб, що оголошують себе, або що вважаються здатними передбачати долю, впливати на людей, духовний світ, майно, довкілля шляхом використання «надприродних» здібностей або сил.

За матеріалами: ZN.UA

Ще два чудесні зцілення в Люрді

11 лютого 1858 року у французькому місті Люрд хворій дівчинці Марії-Бернадеті Субіру явилась «благородна Жінка», яка потім представилася як «Непорочне Зачаття» (догмат про непорочне зачаття Діви Марії був проголошений Папою Пієм IX чотирма роками раніше). За свідченням дівчинки, з лютого по липень 1858 року вона 18 разів бачила Богородицю. Трохи пізніше над печерою Массаб'єль було зведено храм у неоґотичному стилі.

З того часу на цьому місці відбулося понад 30 тисяч чудесних зцілень, серед яких задокументовано 6 тисяч, а 2 тисячі визнано такими, що їх «медицина не може пояснити».

Нещодавно міжнародна комісія лікарів у Люрді визнала «незвичайними» ще два зцілення, що сталися в цьому народному французькому марійському святилищі. Після детальних досліджень лікарі дійшли висновку, що дві жінки одужали раптово, і це пов'язано з їхньою присутністю в цьому місці. Лікарський висновок оприлюднено 7 грудня 2011 року. Єпископ Тарбу та Люрду Жак Пер'є передасть усю документацію в цій справі ординаріям дієцезій, з яких походять чудесно зцілені.

Перший випадок зцілення стосується 66-річної жінки, яка протягом 30 років пережила багато важких операцій. Проте лікарі даремно намагалися усунути причини її високого кров'яного тиску. І лише після паломництва до Люрду в 1989 році хвора відчула несподіване поліпшення. Лікарський комітет переважною більшістю голосів визнав, що одужання жінки неможливо пояснити з медичної точки зору і що воно безпосередньо пов'язане зі святинею.

Інше зцілення отримала монахиня, народжена 1934 року. Від 1962 року вона відчувала гострі болі, які призвели до паралічу лівої ноги. Довготривале лікування, включно з операцією на хребті, не принесло бажаних результатів. У 1956 році черниця на ношах взяла участь у паломництві до Люрду і там отримала зцілення. Лікарський комітет цей випадок також розцінив, як такий, що неможливо пояснити з медичної точки зору, тобто чудесний.

Від 2006 року спеціальна лікарська комісія розглядає інформації про зцілення у три етапи. На першому етапі, опираючись на історії хвороби, комісія вирішує, чи одужання сталося раптово та неочікувано. Другий крок – це підтвердження зцілення. І третій – ствердження «незвичайного характеру» оздоровлення, тобто чуда. Правда, рішення лікарів про те, що оздоровлення неможливо пояснити науково, ще не означає, що церковні інстанції обов'язково визнають його чудом. Церква офіційно визнала лише 67 зцілень, що відбулися в Люрді. Останнє, визнане Церквою чудо, сталося у 2005 році.

Нині до Люрду щорічно приїжджає близько 5 млн. паломників.

За матеріалами: wiara.pl

Польща: співачка заплатить штраф за образу почувань віруючих

Суд варшавського району Мокотов, де розглядалася справа, визнав, що співачка Рабчевська нанесла образу польським католикам, коли в 2009 році заявила в інтерв'ю порталу Dziennik.pl про те, що Біблію «написав хтось, хто перепив вина і обкурився травою». Позов проти поп-зірки висунув глава Польського комітету захисту від сект Ришард Новак, на думку якого, Рабчевська порушила статтю 196 Кримінального кодексу країни, де говориться про неприпустимість образи релігійних почуттів віруючих.

У серпні 2009 року польська телекомпанія TVP вже припинила співпрацю з Рабчевською через її прилюдні висловлювання про Біблію, які викликали обурення католиків. Глава правління TVP Войцех Босак заявив, що «TVP, відповідно

до свого статуту, зобов'язана вживати заходів, спрямованих на виховання поваги, взаємного розуміння і діалогу між громадянами різних віросповідань». Тому, продовжив глава правління TVP, «неприпустимо, аби в програмах телеканалу виступали люди, які публічно ображають почуття християн».

МЕТА
Свідоцтво про реєстрацію КВ 4266

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більдредактор і технічний редактор:
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000 Замовл.